

แว้โม่งกี้ 1

การบ้านวิชาภาษาไทย
โดย เด็กหญิงดั่งฤทัย บรรณรัตน์
เรื่อง อาชีพในฝัน

วันที่ 21 กรกฎาคม 2546

ตอนที่คุณครูถามว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร ไทนี่ตอบคำถาม
คุณครูไม่ได้เลย คุณครูเลยช่วยถามต่อว่าวิชาที่เรียนเก่งที่สุดคืออะไร ไทนี่ก็ยังตอบไม่ได้ เพราะเรียนไม่เก่งเลยสักวิชา ก็พาไทนี่ก็ไม่ได้เรื่องสักอย่าง เพราะสุขภาพไทนี่ไม่แข็งแรง คุณพ่อเลยไม่อนุญาตให้ออกแรงเยอะๆ คุณครูเลยบอกให้ไทนี่ลองนึกว่าชอบ หรือชื่นชมใครเป็นพิเศษ เผื่อจะเอามาเป็นตัวอย่าง แล้วไทนี่ก็เจอคนที่ไทนี่อยากเป็น ตอนโตขึ้น อยู่ในบ้านของไทนี่เอง

คุณพ่อของไทนี่เป็นเจ้าของร้านเพชรค่ะ คุณพ่อเก่งมาก บินไปซื้อเพชรสวยๆ มาทำสร้อยขาย มีแต่คนแย่งซื้อ แต่คุณพ่อไม่ค่อยได้กลับบ้านเร็วมาเล่นกับไทนี่เท่าไร แต่คุณแม่ก็บอกว่าไม่เป็นไรเพราะ

คุณพ่อทำงานหนักเพื่อพวกเรา ไทนี่ก็เลยเข้าใจตามคุณแม่ เพราะอยู่บ้านกับคุณแม่ก็มีความสุข สนุกมาก อยากจะกินอะไร คุณแม่ทำได้ทุกอย่าง อยากจะเล่นอะไรคุณแม่ก็เล่นกับไทนี่ทุกอย่าง ทำให้ไทนี่ได้ทุกอย่าง แม้แต่คุณพ่อที่ทุกคนบอกว่าเก่งนักหนา เวลาหาอะไรไม่เจอยังต้องมาบอกคุณแม่ คุณแม่จะหาให้ได้ในเวลาใดเดียว หรือเวลาคุณพ่อเหนื่อยๆ ไทนี่เห็นหอมแก้มคุณแม่ทีเดียวก็นั่งยิ้มได้

ดังนั้นโตขึ้นไทนี่อยากอยู่บ้านแบบคุณแม่ คอยดูแลทุกคนในครอบครัว เป็นคนที่ทำให้ทุกคนมีความสุข ทำให้ทุกคนมีเสียงหัวเราะ และคุณแม่ยังคอยเช็ดน้ำตาให้ไทนี่ ไทนี่ไม่หวังจะหาเงินเก่งๆ อย่างคุณพ่อ หรือเรียนเก่งๆ อย่างพี่แทน แต่โตขึ้นไทนี่อยากเป็นภรรยาที่ดีแบบที่คุณแม่เป็น เป็นคุณแม่ที่ดีอย่างที่คุณแม่มี และไทนี่สัญญาว่าไทนี่จะเป็นภรรยาเป็นคุณแม่ที่เก่งที่สุดค่ะ

“ไทนี่ ไปทำอะไรมา ทำไมเปียกขนาดนั้น เดียวก็ป่วยหรอก ทำอะไรไม่รู้จุกจุกตัวเองเลยอะ” ดวงหทัยในวัยสี่สิบหกเท้าสะเอวถามน้องสาวที่ยังแต่งชุดประณมด้วยท่าที่ไม่สบบารมณห์ หล่อนเป็นพี่สาวคนโต ในขณะที่ไทนี่หรือดั่งฤทัยเป็นลูกหลงคนสุดท้ายที่หลงมาตอนทั้งพ่อและแม่มีอายุเลยสามสิบห้าแล้ว

ตอนดั่งฤทัยเกิดมาก็คลอດก่อนกำหนด ตัวเล็กนิดเดียว ต้องอยู่ในตู๋บเป็นเดือนๆ กว่าที่จะพากลับบ้านได้ และตลอดเวลาที่โตมาก็อ่อนแอ ป่วยบ่อยมาโดยตลอด เรียนหนังสือหนึ่งหากก็พอมาน แต่ก็ไม่มีความอดทนอะไร กลับกลายเป็นลูกรักลูกโอ้ของพ่อกับแม่ด้วยซ้ำ พี่คนโตอย่างดวงหทัยก็ไม่ได้โอ้อวด ออกจะเอ็นดูและเป็นห่วงน้องพอๆ กัน หรือบางทีก็มากจนตัวน้องนี่ละที่ค่อนข้างอดตลอดว่าหล่อนทำตัวเป็นแม่แก่มากกว่าคุณแม่เป็นไหนๆ

“พี่แทน” ดั่งฤทัยเรียกพี่สาวด้วยความตกใจ ไม่คิดว่าจะโดน

จับได้คาหนังคาเขาแบบนี้ ลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายกลับจากเรียน
ต่อต่างประเทศมาสัปดาห์แล้ว ทำให้หญิงสาวเผลอทำอะไรที่ต้องแอบ
คุณพ่อคุณแม่ โดยลืมนึกไปว่ามีคนจับตามดูเพิ่มมาอีกหนึ่งคน

“เออ...ไหนดูไปแอบน้ำให้พลูโตมาคะ” เด็กหญิงหมายถึงหมาพันธุ์
ลาบราดอร์ที่หล่อนอยากได้นักหนา และได้รับเป็นของขวัญจากผู้ช่วย
คนสำคัญของคุณพ่อ เนื่องจากหล่อนว่ายน้ำได้ตามที่ชายหนุ่มผู้นั้น
ตั้งใจสอนเมื่อสองเดือนก่อน กำลังน่ารัก น่าพิศ แต่คุณพ่อกับคุณแม่
อนุญาตให้หล่อนเล่นแค่ห่างๆ ไม่ให้ไปอาบน้ำหรือวิ่งตามมากนักเพราะ
กลัวจะไม่สบาย เลยเป็นที่มาของอาการที่หญิงสาวตอบพี่สาวด้วย
ท่าทางอ้อมแอ้มแบบนี้

ทว่าวันนี้พอกลับมาถึงบ้านแล้วพบว่าคุณแม่ไปตลาดกับ
คนรับใช้ยังไม่กลับ หล่อนเลยแอบดื้อไปอาบน้ำให้น้องหมาแสนน่ารัก
ที่หมายตามานาน ฝ่าฝืนทุกข้อห้ามที่บิดามารดาสั่งไว้ เพราะอยาก
เล่นสนุกแบบชาวบ้านบ้าง ไม่เช่นนั้นก็คงได้มองดูหมาที่อยากได้วิ่งเล่น
ในสนามจากห้องสมุดภายในบ้านระหว่างทำการบ้านก็แค่นั้น แล้ว
อย่างนั้นจะเรียกว่าเลี้ยงหมาได้ที่ไหน

“มานี่เลย ไปอาบน้ำเลย เรา่นี้ะ พี่แทนจะฟ่องแม่ให้ตี ทำไม
ไม่ห่วงตัวเองเลยอะ เจ็บป่วยมาที่หายง่ายๆ เหมือนคนอื่นเขาไหม
เฮอะ!”

ดวงหทัยอดอารมณ์เสียไม่ได้เมื่อเด็กหญิงไม่ดูแลตัวเอง งงใจ
ไปกันใหญ่เพราะเหตุใดบิดามารดาถึงซื้อหมาให้น้องสาวไร้โรคคนนี้

“โห พี่แทน นิดเดียวเองนะคะ ไหนดูไม่เป็นอะไรหรอก จริงๆ แล้ว
ไหนดูแข็งแรงขึ้นตั้งเยอะแล้ว”

เด็กไร้โรคประจำบ้านอ่อนพี่สาวที่โตกว่าสิบสองปีซึ่งห่วงหล่อน
ราวกับเป็นแม่อีกคน บางทีดูแลหล่อนมากกว่าคุณแม่ด้วยซ้ำ

“ไม่ได้! พี่แทนจะหยิกให้เนื้อเขียวเลย แล้วนี่ใครไปรับกลับมา

หมานี้ด้วย คุณพ่อให้เลี้ยงได้ด้วยเหรอ”

พี่สาวคนโตชักใช้ เพราะไม่เห็นรถที่ขับส่งน้องสาวคนเล็กจอดอยู่ในโรงรถ มีแต่รถยนต์คันแปลกตาที่ไม่ใช่รถยนต์ในบ้านจอดอยู่
“แล้วนั่นรถใคร”

นิ้วเรียวยาวที่ตกแต่งไว้อย่างดีบีบีไปที่รถเบนซ์ ซีแอลเอสรุ่นใหม่ล่าสุดสีดำขลับซึ่งจอดอยู่ที่มุขหน้าบ้าน

“รถอานอร์ทอะ ส่วนหมาก็อานอร์ทซื้อให้ไทนี่ที่ไทนี่ว่ายนํ้าเป็นแล้ว”

“นอร์ทไหน แล้วนี้ว่ายนํ้าเป็นตั้งแต่เมื่อไหร่”

เพราะตอนเด็กๆ ดั่งฤทัยเป็นหอบหืดขั้นรุนแรง รวมถึงเป็นภูมิแพ้อย่างหนัก ทำให้มารดากลัวที่จะให้น้องสาวคนนี้เรียนว่ายนํ้า เพราะเกรงว่าความชื้นจะทำให้เจ้าตัวป่วยไปกันใหญ่ แต่นี่กลายเป็นว่าวันนี้เด็กหญิงดั่งฤทัยสามารถว่ายนํ้าได้แล้ว

“อานอร์ท...” เด็กหญิงทำท่านี้ ก็ไม่รู้จะอธิบายอย่างไรดีว่าชายหนุ่มที่หล่อจนพูดถึงคือนักเรียนที่ได้ทุนของบิดาจนจบปริญญาโทด้านจิตวิทยา ซึ่งในช่วงสองปีหลังจากที่เขาเรียนจบก็เข้ามาทำงานที่บริษัทของคุณพ่อหล่อจนตลอด จึงคลาดกับพี่สาวหล่อที่ไปเรียนต่อตั้งแต่ระดับปริญญาตรีที่ต่างประเทศพอดี ไม่เคยได้เจอกัน และในช่วงระยะเวลาหลายปีที่พี่สาวหล่อไม่อยู่เมืองไทยก็แทบจะไม่ค่อยกลับมา

“อานอร์ทคือ...”

“เร็วๆ สิไทนี่ ชักช้าอืดอาด นอร์ทนี่ใคร คนขับรถใหม่เหรอ”

“ไม่ใช่คะพี่แทน” เด็กหญิงรีบปฏิเสธ จะให้พี่สาวเข้าใจไปอย่างนั้นไม่ได้เด็ดขาด เพราะอานอร์ทสำคัญกว่านั้น “อานอร์ทนี่ทำงานที่ตึกคุณพ่อนะคะ ห้องใกล้ๆ คุณพ่อเลย”

“เลขาฯ หรือไง”

“ไม่ใช่ค่ะ คือ...”

เด็กที่ยังไม่ใช้คำนำหน้านามว่านางสาวยกมือเกาหัว เพราะไม่รู้จะอธิบายยังไง พี่สาวห่างบ้านไปหลายปี อาจจะไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าคุณพ่อมีโครงการสนับสนุนทุนการศึกษานักเรียนตั้งแต่ระดับมัธยมปลายยันปริญญาเอก

“เออๆ ช่างมัน ใครจะไปรับมาก็ช่างเหอะ เจานะเข้าบ้านได้แล้ว เดี่ยววอยไปก็เป็นเรื่องอีก สมัยพี่แทนไปเรียนหนังสือ ไทนี่คือแบบนี่ใหม่”

ถึงจะบ่นน้องขนาดนั้น แต่ดวงหทัยก็อุ้มดังฤทัยขึ้นแนบอก หอมแก้มน้องสาวสุดที่รักด้วยความห่วงใย พ่อกับแม่บอกเสมอว่ามีน้องคนนี้ออนอายุมาก ดังนั้นหากใครเป็นอะไรไปก็ต้องเป็นหน้าที่หล่อนที่จะประคับประคองดูแลดังฤทัย ยิ่งเจ้าตัวชี้โรคอ่อนแอยิ่งทำให้ทุกคนเป็นห่วงเข้าไปใหญ่

“ไม่นะคะ ไทนี่ว่าง่ายจะตาย แล้วก็คิดถึงพี่แทนมากๆ ด้วย อยากไปเยี่ยมบ้าง แต่คุณแม่กลัวไทนี่ไม่สบาย”

เด็กสาวสายหน้าจนมเปียทั้งสองข้างกระทบแก้ม ยกมือโอบรอบคอพี่สาว และหอมแก้มคนที่มีสายเลือดเดียวกัน

“พี่แทนก็คิดถึงไทนี่ อยากกลับมาหา แต่ก็เรียนหนักมากรู้ไหม ตอนนี้เรียนจบแล้ว เล่นกับไทนี่ได้ทุกวันเลย”

หล่อนเรียนหนักตามที่พูดจริง ไม่ใช่ขี้ขอ้าง เลยตัดสินใจกลับบ้านแค่ปีละครั้ง เพราะกลัวจะติดใจความสะดวกสบายที่เมืองไทยจนถอดใจไม่อยากจะกลับไปเรียนที่ต่างประเทศ

“จริงนะคะ ไทนี่เหงา เพื่อนที่โรงเรียนไม่มีใครเล่นกับไทนี่เลยสักคน”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

พี่สาวได้ยินอย่างนั้นก็ทำหน้าตกใจ ก่อนจะจับน้องถอดเสื้อผ้า

จนหมด อดใจหายไม่ได้ว่าทรวงของเด็กราวถึงยังไม่โตเต็มวัย แต่ก็เริ่มแก่งก้าง มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่สะท้อนในอกว่าหล่อน ห้างบ้านห่าน้องมากเกินไป ดันตัวตั้งฤทัยให้เข้าไปในห้องน้ำ จัดแจง เปิดน้ำอุ่นแล้วให้เด็กหญิงดูแลตัวเอง แต่ไม่วายเย็นคุยเป็นเพื่อน

“ก็ไถ่ไต่กว่าเขาตั้งสองสามปี เขาว่าไถ่ไต่ เรียนซ้ำชั้น”

ไม่...น้องสาวหล่อนไม่ได้ไต่ แค่ไม่สบายทำให้เข้าโรงเรียนซ้ำ กว่าเกณฑ์ ดวงหทัยฟังเรื่องแล้วก็ค้ำอึ้งในใจ คิดในหัวว่าต้องทำอย่างไรไม่ให้น้องตกอยู่ในสภาพนี้

“แล้วไถ่ไต่อย่างไร”

“ไถ่ไต่จะไปว่าอะไรละค้า ไถ่ไต่จริง ๆ นิ คิดเลขก็ไม่ถูก ไถ่ไต่ ไม่อยากไปโรงเรียนเลยพี่แทน อยู่บ้านทำขนมกับคุณแม่ จัดดอกไม้กับ คุณแม่สนุกกว่าตั้งเยอะ”

“จริงหรอ”

ถามเอาความจริงเพราะตอนนี้ น้องสาวหล่อนเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ตอนต้น หากปล่อยปัญหาเล็กๆ แบบนี้ต่อไปโดยไม่แก้ไข มันอาจจะบานปลายกลายเป็นสิ่งที่ส่งผลต่อบุคลิกภาพของตั้งฤทัยในอนาคต ก็เป็นไปได้

“จริงสิคะ ไถ่ไต่รักพี่แทน ไถ่ไต่จะโกหกทำไม”

“จ้ะพี่จะลองหาวิธีให้ไถ่ไต่ได้เรียนอย่างมีความสุขเอาไหม”

ดวงหทัยบอกน้องสาว มือก็กดค้นหาข้อมูลที่ต้องการในอินเทอร์เน็ตไปด้วย เมื่อเห็นว่ามิสรู้ทางก็พอดีกับเวลาที่ตั้งฤทัยเดินออกมาจากเรนชาวเวอร์ ไอร้อนของน้ำทำเอาแก้มขาวใสเป็นสีแดงสดสวย ฉายแวววว่าโตไปจะทำให้ผู้ชายอกหักกันเป็นแถว แต่คิดแล้วก็น่าหนักใจ ถ้าน้องหล่อนไม่ทันโลกทันคน ความสวยนี้จะกลายเป็นดาบสองคม ให้คนเข้ามาทำร้ายตั้งฤทัยหรือเปล่า

“เอาสิคะ พี่แทนใจดี สวยแล้วก็ใจดี ไถ่ไต่รักพี่แทนที่สุด”

ไม่จริงหรอก ดวงหทัยสวय นามอง กอปรกับบุคลิกมั่นใจในตัวเองทำให้มีเสน่ห์มากขึ้น แต่หากเทียบกันแล้วดังฤทัยผู้น้องนั้น สวयกว่ามาก แต่สวรรค์ก็ให้สิ่งอื่นทดแทน เพราะในขณะที่น้องหล่อน จับตาจับใจตั้งแต่วัยเท่านี้ คุณแทนของที่บ้านกลับได้สมองที่ใครๆ ก็บอกว่าฉลาดจนแทบจะเป็นอัจฉริยะ และที่ไทน์ชมว่าหล่อนใจดีนั้น หล่อนก็ไม่ได้ใจดีกับทุกคน จะมีก็แต่คนในครอบครัวเท่านั้นละที่ได้รับ อานิสงส์นี้

“อึม พี่รักไทน์ที่สุดเหมือนกัน”

“สองสาว กว่าจะลงมากัน แม่นึกว่าต้องให้คนไปตาม”

ดวงใจมองบุตรสาวทั้งคู่ด้วยความรักและความชื่นชม ดวงหทัย เป็นเหมือนความหวัง ความสำเร็จของครอบครัว เป็นเครื่องการันตีว่า ทั้งหล่อนและสามีได้สร้างคนคุณภาพขึ้นมาอีกคนหนึ่งในสังคม ในขณะที่ดังฤทัยเป็นทั้งแก้วตาและดวงใจที่หล่อนยอมแลกทุกอย่างเพื่อให้ลูกสาวคนเล็กได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ระหว่างคิด มือไม้ก็จัดเตรียม ผลไม้ที่จะยกขึ้นเสิร์ฟหลังมือเย็นไปด้วย

“ไทน์ขอโทษค่ะคุณแม่ ไทน์ชวนพี่แทนคุณนานไปหน่อย”

ลูกคนเล็กพนมมือกราบที่อกมารดา อีกฝ่ายก็ยกมือขึ้นลูบหัวอย่างเอาใจ แล้วดังฤทัยก็ช่วยหล่อนจัดเตรียมอาหารแบบที่ทำกันเป็นประจำทุกวัน ความที่เป็นลูกคนเล็กและอยู่ติดกับแม่ตลอดเวลา ดังนั้นไม่ว่าหล่อนทำอะไร ดังฤทัยก็มักจะมาอดอดอันขอทำด้วยเสมอ ดวงใจก็ยินดีและพอใจที่ลูกเล็กอดอดอ่อน ในขณะที่ดังฤทัยนั้นอยากทำอะไร เอาใจคุณแม่บ้าง เนื่องจากรู้ว่าตัวเองไม่มีอะไรให้หน้าชื่นชมพูดถึงได้ อย่างพี่สาวคนเก่งเลย

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณแม่รู้ว่าหนูคิดถึงพี่แทน ว่าแต่การบ้านเสร็จหรือยังคะ”

หล่อนมองบุตรสาวคนเล็กที่เปล่งประกายความงามมาตั้งแต่ไหน
แต่ไร เสียแต่สุขภาพอ่อนแอ เป็นภูมิแพ้ที่แพ้ไปเสียทุกอย่างในโลก

“เหลือแต่เลขคะ”

คนตัวเล็กตอบ ตายังจับจ้องที่ผลไม้ในมือ ก่อนที่เจ้าตัวจะส่ง
ใส่ปากพี่สาว

“พี่แทนทานอันนี้คะ ไทนี่ทำให้”

เด็กหญิงบอกเมื่อเห็นดวงหทัยจะหิบบผลไม้ที่คุณแม่จัดใส่จาน
เรียบร้อยแล้วกิน

“แล้วทำไมไม่ทำคะ” มารดาถามบุตรสาว

“ก็อานอร์ทบอกว่าเดี่ยวขอแก้แบบให้คุณพ่อเสร็จก่อนจะให้คน
ไปตามไทนี่ ให้ไทนี่ไปเล่นตามสบายก่อน”

พอได้ยินมาถึงตรงนี้ดวงหทัยก็อดไม่ได้ที่จะถามออกไปถึง
ความข้องใจเกี่ยวกับชื่อที่ได้ยินมาตั้งแต่เย็น ว่าเจ้าของชื่อเป็นใคร
มาจากไหน ทำไมถึงดูเกี่ยวข้องกับทุกคนในครอบครัวหล่อนแบบนี้

“อานอร์ทนี่ใครคะคุณแม่ แทนได้ยินน้องพูดตั้งแต่เย็นแล้ว”

“นอร์ทก็...”

สตรีสูงวัยที่กำลังคว่ำเม็ดเงาะตั้งท่าจะอ้าปากอธิบาย แต่กลับ
กลายเป็นว่าคนที่ถูกพูดถึงเดินคุ่มเข้ามาในครัวพอดี และร้องเรียก
บุตรสาวคนเล็ก แต่สายตาจับจ้องอยู่ที่ลูกสาวคนโต

“ไทนี่ พร้อมทำการบ้านยัง”

ผู้ชายรูปร่างใหญ่ สูงไม่ต่ำกว่าร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรเดิน
มาดีเข้ามาในห้องครัวบ้านหล่อน ส่งเสียงทุ่มกังวานเรียกดังฤทัย
ไบหน้าและสีตาเขาบ่งบอกว่ามีเชื้อสายต่างชาติชัดเจน เล่นเอาคนที่
ไม่ได้อยู่เมืองไทยมานานอดเขินไม่ได้เมื่อบุรุษเพศมองมาด้วยท่าที่
แบบนั้น

“อ้าว นอร์ทมาพอดี มานี้ มารู้จักลูกสาวคนโตพี่ เพิ่งเรียนจบ

กลับมาเมื่อสองสามวันก่อน”

ดวงใจแนะนำบุตรสาวด้วยท่าที่เป็นกันเอง มองปราดเดียวตาม
ประสาคนอาบน้ำร้อนมาก่อนก็รู้ว่าผู้ช่วยมือดีของสามีถูกตาต้องใจ
ในตัวบุตรสาว

“แทน นี่พีนอร์ธ เป็นนักออกแบบมือหนึ่งของบริษัทเรา นอร์ธ
นี่น้องแทน พี่สาวของไทยนี่เค้าละ เดี่ยวอีกหน่อยก็ต้องเข้าไปทำงานที่
บริษัท ยังไงเดี๋ยวจากคุณ้องคงต้องฝากดูพี่ด้วยอีกคนนะ”

ชัยชนะไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ มองหน้าดวงหทัยนิ่งๆ แต่แววดา
เปล่งประกายพึงใจ ทั้งๆ ที่มีोनายังวางอยู่บนศีรษะของเด็กหญิง
ดังฤทัยที่กำลังปกผลไม้อยู่

“อานอร์ธขา...เงาะใหม่ ไทยนี่แกะให้สดๆ ร้อนๆ เอาเม็ดออกให้
อานอร์ธด้วย”

คนตัวโตโน้มลงรับผลไม้ที่เด็กหญิงปอกให้เข้าปาก เคี้ยวช้าๆ
แต่ยังมองพี่สาวของหล่อนไม่วางตา หน้าเหมือนเด็กสาวที่วนเวียนอยู่
ในชีวิตเขามาตลอด ต่างก็แค่โตกว่า เป็นผู้ใหญ่มากกว่า ก่อนจะเอยกับ
อีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง เพราะอย่างไรเสียดวงหทัยก็เป็นเจ้าของ
บ้าน ในขณะที่เขาต่อให้จะคุ้นเคยแค่ไหนก็เป็นแค่แขกในบ้านหลังนี้

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ พี่ชื่อนอร์ธ ทำงานกับพี่ไทย”

ด้านดวงหทัยได้ยินดังนั้นก็ยิ้มแบบคนมั่นใจ แต่ไม่ยกมือไหว้
ไม่รู้เพราะลี้มวัฒนธรรมไทยไป หรือเห็นว่าคนตรงหน้ามีเลือดตะวันตก
กันแน่ ก่อนตอบกลับด้วยภาษาที่เท่าเทียมกัน มองปราดเดียวก็รู้ว่า
ความหมายในตาเขามีมากกว่าการทักทายกันเพราะหล่อนเป็นลูกสาว
ของคุณพ่อ

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะพีนอร์ธ แทนนะคะ”

สองปีต่อมา

“ตั้งใจสิ มั่นยากตรงไหนอี ลองเทียบบัญญัติไตรยางศ์ดู จำได้ไหม เคยสอนไปหลายทีละนะ”

ดั่งฤทัยประสานมือไว้ได้คาง หันมาทำตาวี้งๆ เป็นประกายใส่ชัชชนะ ออกปากเรียกเสียงหวานด้วยคำขึ้นต้นประโยคแบบที่หล่อนชอบให้อ่อนเขาเวลาต้องการอะไร “อานอร์ททา...มั่นยาก ทำให้ไทนี่ดูอีกรอบนะคะ พลีสสส คนดีของไทยนี่”

“ไม่! สอนมาก็ครั้งแล้ว เดือนหน้าจะสอบแล้วนะ มัวแต่ไปเก็บแต่มิวชาอื่นอยู่นั่นแหละ นี่สนใจการบ้านวิชาที่มันสำคัญๆ สิไทนี่! ร้องเล่นเดินรำนะ ไม่ต้องเรียนละมะ”

ดินสอที่ถูกเหลาไว้แหลมเบียดขึ้นไปทิ่มโศกการบ้านของนางสาวดั่งฤทัยที่หันกลับไปทำหน้าตุ้ม แต่ก็ไม่ได้ทำตามที่เขาสั่งเสียที่ ดวงตามองผ่านการบ้านไป สนใจรายการทำอาหารที่ชายหนุ่มเปิดดูมาเวลาตอนหล่อนแก้โจทย์คณิตศาสตร์มากกว่า จนชัชชนะทนไม่ไหว ยกรีโมตขึ้นเขกหัวทุยของคนที่รวบหางม้าไว้เสียตึง ไม่รู้ว่านานเท่าไรแล้วที่นอกจากเป็นนักออกแบบจิ๋วเอลรีให้บริษัทขายเครื่องประดับเบอร์หนึ่งของเมืองไทยอย่างเดอะ เทียร์ว่า เขายังต้องรับหน้าที่เสมือนพี่เลี้ยงของเด็กคนนีไปเรื่อยๆ

คิดไปคิดมาตั้งแต่เจอกันครั้งแรกถึงวันนี้ก็สี่ปี แถมตอนนี้เขายังควบตำแหน่งแฟนพี่สาวของเจ้าตัวไปด้วย หลังจากได้เจอดวงหทัยเมื่อสองปีก่อนที่หล่อนกลับมาจากต่างประเทศ และเข้าทำงานที่บริษัทควบคุมดูแลเรื่องการบัญชีและการบริหารที่เขาไม่สันหัด เพราะดูแลด้านการออกแบบและการประชาสัมพันธ์เพียงอย่างเดียว เห็นหน้าค่าตากัน ออกงานด้วยกัน ประทับใจในความเก่งกาจและความสามารถของกันและกัน จนกลายเป็นการสานสัมพันธ์บางอย่างที่คนนอกเรียกว่าแฟน โดยที่ทั้งเขาและดวงหทัยก็ได้ปฏิเสธอะไร มี

แค่คนสองคนที่รู้ว่าภายใต้ความสนิทที่เกินปกติ เขากับหล่อนกลับไม่มีอะไรลึกซึ้งต่อกันขนาดนั้น

“โอ๊ย พี่แทนก็ให้ไท่สอบ IGCSE อยู่ดี ไม่ต้องมาลงระบบโฮมสกูลของไทยไปด้วยทำไม”

ดังถ้อยเอ่ยถึงการเรียนที่พี่สาวจัดแจงเลือกให้หลังจากเจรจากับพ่อแม่ว่าหล่อนไม่เหมาะที่จะอยู่ในระบบการศึกษาไทยที่คร่ำครึอีกต่อไป ไห้ที่เรียนตก เรียนโง่ ก็เพราะไม่ใช่ทางที่เด็กสาวถนัด จึงจัดการเอาน้องสาวออกจากโรงเรียนเอกชนชื่อดัง ยื่นเรื่องขอจดทะเบียนเพื่อจัดการศึกษาโดยครอบครัว จัดหลักสูตรการเรียนรู้อันที่เสริมสร้างศักยภาพที่ไม่ค่อยจะมีเท่าไรของดังถ้อย แต่ในขณะเดียวกันก็เตรียมความพร้อมสำหรับการสอบเทียบระดับของระบบการศึกษอังกฤษ ซึ่งหากสอบผ่านทั้งห้าวิชาโดยได้เกรดไม่ต่ำกว่าซีก็จะเป็นขอเทียบวุฒิการศึกษาและนำไปยื่นสมัครศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยได้

“ก็แล้วไอ้ IGCSE ของเรานะมันไม่มีเลขหรือไง ที่อาเอามาให้ทำนี่ง่ายกว่าเลขในโรงเรียนไทยเยอะเลยนะ ยังบ่นอยู่ได้”

“อานอร์ทจะมารู้ได้ไง สมัยอานอร์ทเรียนหนังสือนะไท่ยังอยู่ในหลอดทดลองเลยมั้ง”

เด็กสาววัยสิบหกตอบได้กับคนสนิทของพ่อที่ชื่อชัยชนะ จะเรียกเขาว่าหุ่นส่วนก็ไม่ใช่ จะเรียกว่าลูกน้องก็ไม่เชิง เพราะบิดาหล่อนตั้งมูลนิธิสนับสนุนนักศึกษาเรียนดีในสาขาออกแบบเครื่องประดับให้มหาวิทยาลัยทั้งไทยและต่างประเทศ ซึ่งบุรุษผู้นี้ได้รับทุนการศึกษานั้นมาโดยตลอด จนได้ไปเรียนต่อปริญญาโทในด้านที่ตั้งใจ

ทั้งๆ ที่ครอบครัวเขาเป็นไฮต์โซลเดอร์ หรือตัวกลางการขายเพชรที่ใหญ่หนึ่งในสี่ของโลก จะเป็นรองก็แค่เดอเบียร์สก็เท่านั้น ดีไม่ดีจะรวยกว่าบ้านหล่อนไม่รู้ก็หุม แต่ไม่รู้ทำไมอานอร์ทของหล่อนถึงไม่สนใจที่จะให้พ่อแม่ส่งเรียน กลับรับเงินพ่อหล่อนหน้าตาเฉย แล้วก็มาทำงาน

ใช้ทุนจนวันนี้เรียกได้ว่าเป็นเบอร์สองรองจากคุณไทยทัพก์เท่านั้น แล้วที่ต้องมาสนิทสนมกลมเกลียวประหนึ่งเป็นแม่หมขนาดนี้ก็เพราะช่วงที่เขากลับมาใช้ทุนใหม่ๆ มารดาไปถูกชะตาเขาอย่างไรก็ไม่ทราบ ให้ชายหนุ่มพักอยู่ที่เรือนรับรองระหว่างปรับตัวให้เข้ากับประเทศไทย เจ้าตัวเลยตอบแทนด้วยการอาสารับ-ส่งหล่อนซึ่งสมัยนั้นยังต้องไปโรงเรียนเหมือนเด็กปกติ สอนการบ้าน สอนว่ายน้ำ แล้วแต่เวลานอกเหนือจากการออกแบบงานให้บริษัทจะเอื้ออำนวย จนไปๆ มาๆ ก็ต้องทำหน้าที่นั้นอยู่แบบนี้

“ปากมากจริงๆ เด็กบ้าอะไร มัวแต่เหินแสมหา การบ้านรานะทำเร็วๆ เดี่ยวอาจจะพาแทนไปกินข้าวข้างนอก”

ได้ยินแบบนี้ดังฤทัยก็ทำหน้ามอยแบบไม่จริงจิงใส่คนที่แทนตัวเองว่า ‘อา’ เอาหน้าสวยเกยเข้าหาที่นั่งอยู่บนโซฟา ในขณะที่หล่อนนั่งอยู่บนพื้นพรมในห้องนั่งเล่น อาศัยโต๊ะวางขนมของว่างทำแบบฝึกหัดไปด้วย ทุกวันนี้ชัชชนะคบหากับพี่สาวหล่อนในฐานะที่พูดได้เต็มปากว่าแฟนมาเกือบหนึ่งปี มีหล่อนแอบปรบมือเชียร์ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ ฝ่ายหนึ่งก็พี่สาวคนเก่งแสนดี อีกคนก็หล่อ เท่ ดูเล่ห์หล่อนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ต่อให้ไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด แต่ดังฤทัยก็รักเขาไม่น้อย

“โธ่ ที่แท้ก็มารอพี่แทน ไทนี่ก็นึกว่าอานอร์ทคิดถึงไทนี่ซะอีกเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยมาเล่นกับไทนี่เลย”

ชายหนุ่มวัยสามสิบสี่ตวัดตามองเด็กสาวที่สวยจัด ก็ไม่ใช่เพราะแฟนเขาบ่นกระปอดกระแปดที่บริษัทเมื่อวันก่อนหรือไง ว่าน่ากลัวไทนี่จะสอบเลขได้ไม่ถึงเกณฑ์ และอายุตอนนี้ก็เป็นปีสุดท้ายที่จะสอบวัดระดับในหลักสูตรที่ดวงหทัยตั้งใจจะให้น้องสอบผ่านแล้ว หากพลาดหวังไป เด็กที่ทำอะไรก็ไม่ได้ดีสักอย่างจะมีอนาคตอย่างไรก็ไม่รู้ เขาถึงต้องหาเวลามาดูเจ้าตัวเสียหน่อย จะว่าไปหลังๆ ก็มัวแต่

วุ่นวายกับงานจนบางที่ได้เห็นกันแค่เดือนละไม่กี่ครั้ง แป๊บเดียวก็จะโตเป็นสาวแล้ว อดเสียเวลาที่ผ่านมาโดยไม่ได้มาเห็นหน้าบ่อยๆ ไม่ได้ สงสัยคงต้องแวะมาที่บ้านบรรณรัตน์ให้มากกว่านี้ จะได้รู้ว่า ดั่งฤทัยมีพัฒนาการทางการศึกษาและร่างกายไปอย่างไร

“งอแงนะ อ้าวว่างาก็พาแทนไปเดตสิ จะมานั่งเล่นกับเด็กอย่างเราทำไม” คุณชายชนะของคนในบริษัททำท่ารำคาญ “รีบๆ ทำให้เสร็จ ถ้าทำทันก่อนอาออกไปแล้วถูกเกินแปดสิบเปอร์เซ็นต์ อาจะมีรางวัลให้ เอาไหม”

“จริงเหยอออ”

ดั่งฤทัยตาเป็นประกาย เขย่าขาเขา ชัยชนะก็เป็นแบบนี้ ชอบดูชอบปั่น ชอบว่า หาเรื่องตำหนิว่าหล่อนโง่บ้าง อ่อนแอบ้าง ไม่ทันคนบ้าง แต่ก็แอบใจดีกับหล่อนอยู่เสมอ อย่างทุกวันนี้ที่ว่ายน้ำเป็นก็เขาสอน สอบผ่านตลอดหลายปีที่ผ่านมาก็เขาติว เรียกว่ามีเขาเป็นส่วนประกอบของชีวิตไม่น้อย

“จะให้อะไรเค้า ไทนี่ขอรีเควสตีได้ไหม”

“ไม่ได้! รางวัลนะรางวัล เข้าใจไหม มันต้องตามใจผู้ให้ ไม่ใช่ผู้รับ”

ชัยชนะทำเสียงแข็ง เขย่าขาเร็วๆ ให้อ้วนของหล่อนที่เกยอยู่บนเขาเขาสั่นคลอนเหมือนตุ๊กตาติดสปริง จนเจ้าตัวต้องยอมยกหน้าออกไป ทำหน้าย่งไม่พอใจ ในขณะที่มีรอยยิ้มปรากฏบนหน้าหล่อนเวลาที่มีเชื้อสายตะวันตก ชอบชะมัดเวลาแก่งแย่งเด็กนี้ได้

“เขย่ามาได้นะคะอานอร์ท ไทนี่เวียนหัวเลย คิดเลขไม่ออกแล้ว”

“ข้ออ้างทั้งนั้น”

ตาสีฟ้าของเขาปรายมอง ด้วยขนาดตัวที่สูงใหญ่เลยทำให้เห็นได้ว่าในหน้ากระดาษของดั่งฤทัยเหลือใจหทัยเจ้าปัญหาเมื่อครู่เป็นข้อสุดท้าย

“แต่ให้พักสักห้าวันที่ก็ได้ ขนมนี้อร่อยดี ซื้อมาไหน เอาไหม นี่
อาภินคนเดียวจะหมด เดี่ยวกินข้าวเย็นกับแทนไหม ไหว มีอะไรที่แพ้
ในนี้หรือเปล่า”

ชายหนุ่มชี้ไปที่ของว่างแบบฝรั่งเศส แต่มีต้นกำเนิดมาจาก
เยอรมนีที่เรียกว่า ‘คิช’ มีหลากหลายไส้ ทั้งผักโขม แสม และแฮม
จัดมาสวยงามในกระเช้าของว่างแบบที่จัดน้ำชายามบ่าย ก่อนจะเอื้อม
ไปหยิบขนมชิ้นเล็กเข้าปากอย่างหยุดไม่ได้ รสชาติดีกว่าร้านชื่อดัง
ที่ไปกินเพราะแฟนสาวอยากถ่ายรูปลงไอจีเมื่อวันก่อนเสียอีก เหลือบ
มองเด็กสาวที่เอื้อมมาหยิบขนมกัดเป็นคำเล็กๆ เข้าไปเรียบร้อยแล้ว
แบบนี้แสดงว่าขนมที่เขาชอบอันนี้ไม่มีส่วนผสมอะไรที่ดังฤทธิ์แพ้สินะ
“หืมมม ซื้อมาไหนกันคะ ไหน่ทำกับคุณแม่เมื่อเช้าหรอ”

ได้ยินแบบนี้ชายหนุ่มก็เลิกคิด ไม่ได้แปลกใจที่ดังฤทธิ์เข้าครัว
แต่แปลกใจที่ภรรยาเจ้านายซึ่งเขาเคารพทั้งผิวทั้งเมเยเสมือนเป็นพี่
จริงๆ ทำของฝรั่งเป็นอาหารว่าง ทั้งๆ ที่ปกติจะนิยมทำแต่ของไทย
ของจีน เพราะไทยทัพไม่เคยนิยมอาหารฝรั่งขนมฝรั่งเลยแม้แต่หน่อย ดังนั้น
ทุกครั้งที่ฝากท้องที่บ้านนี้ตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนทุน ขยับมาเป็น
พนักงานบริษัท เป็นพี่เลี้ยงยัยซื้อมัน จนตอนนี้รั้งตำแหน่ง ‘แฟน’ ของ
ลูกสาวคนโต เขาก็ไม่เคยคาดหวังว่าจะได้กินอาหารตะวันตก

“พี่ใจทำหรอ นึกยังไปเปลี่ยนแนว”

ถ้ามาเจอขนมจีบซาลาเปายังคุ่นตามากกว่า อุดอิจฉาไทยทัพ
ไม่ได้ที่มีภรรยาเป็นแม่บ้านแม่เรือนครบทุกประการ อาหารคาวหวาน
ทำได้เลิศรสชนิดที่ไม่ค่อยเห็นคนที่เป็นทั้งเจ้านายและเป็นพี่ชายที่
เขาเคารพออกไปกินที่ไหน ไหนจะมีเรื่องการจัดดอกไม้ที่ไม่ว่าจะมีงาน
ใด ไทยทัพก็ไม่เคยสั่งซื้อ แต่ให้ภรรยาจัดการให้ทุกที ไม่รู้ชีวิตเขาจะ
มีบุญได้มีเมียพร้อมสรรพแบบนี้ไหม

“ก็ไม่นึกไง ไหนี่แหละคะที่นึก จำได้ว่าวันก่อนพี่แทนบอกว่า

ไปทานกาแฟกับอานอร์ทแล้วอานอร์ทบอกว่าชอบ”

ใช่...เขาชอบ...ตอนเด็กที่ยังอยู่ที่เยอรมนีกับบิดามารดาได้กินบ่อยๆ เป็นขนมที่กินแล้วสุขทุกชิ้นกัน แต่คิดได้แค่นั้นก็ปัดความคิดถึงคนที่จากมาให้พ้นหัว หันกลับมาเจรจากับคนข้างๆ ต่อ จะว่าไปยายนี้ ก็เคยสนุกดี...หิ...ไม่สนุกได้อย่างไร ก็ตั้งแต่วันแรกที่เหยียบย่างเข้ามาในบ้านนี้ ก็มีแต่เด็กคนนี่ที่คอยมาวนเวียนบ้วนเปียนจนเขาไม่รู้จะสลัดออกทางไหน รู้ตัวอีกทีก็กลายเป็นเพื่อนคุยกับเด็กอายุสิบสองไปเสียแล้ว

“แล้วยังไง นึกปั๊ป ขนมมาปั๊ปจ้”

“บ้าหรือไงอานอร์ท”

ดังถุทัยค้อนควักดูน่ามอง มีจิตเพลินตา นี่ถ้าโตไปคงหัวกระไดไม่แห้ง หิ...ก็ดีแล้วแหละที่เรียนหนังสือที่บ้าน ไม่ได้ออกไปให้ใครเห็น ไม่งั้นไม่รู้ว่าจะโดนใครหลอกหรือเปล่า ยิ่งไม่ค่อยรู้เรื่องราวอะไรกับเขาอยู่

“ไทนึ่ก็บอกคุณแม่สิคะว่าอยากทำ ยังคิดว่าจะให้ใครเอาไปส่งให้อานอร์ทกับพี่แทนที่บริษัทเลยนะ แต่อานอร์ทตามกลิ่นขนมไทนึ่มาพอดี นั่งดูยูทูปตั้งหลายครั้งนะระหว่างรอพี่วินัยพาป้าเล็กออกไปซื้อของตามสูตร อร่อยชะม้าาา”

เจ้าตัวอ้วนเผลใส่เขาเพราะรู้ว่าจะต้องโดนชายหนุ่มเขกหัวแบบทุกทีที่ล้อเล่นลามปาม แถมโยกตัวหนีทันควันแบบรู้จังหวะจะโดนของกันและกัน

“นี่อานะ ไม่ใช่หมา!”

“ไทนึ่ก็ไม่ได้พูดสักหน่อย อานอร์ทคิดแบบนั้นได้ยังไง ไทนึ่รักอานอร์ทจะตาย ไม่กล้าว่าอานอร์ทเป็นหมาหรอกน้า”

ดังถุทัยทำตาใสใส่เขา ถึงแม้ในใจจะแซวก็เถอะ

“ก็แล้วที่พูดมามันชวนคิดใหม่ละ ไปๆ ทำการบ้านต่อได้แล้ว”

แ้วโม่งคี่ 2

อีกสองปีต่อมา

“ฟีนอร์ท มันแพงไป แทนไม่ไหว”

ดวงหทัยบอกเขาสีหน้าจริงจังระหว่างชัชชนะส่งราคาเพชรที่ เดอะ สปาร์เกิลอร์ บริษัทของบิดามารดาของเขาให้มา ซึ่งตอนนี้พี่ชายเขาเป็นผู้ดูแลบริหาร ในขณะที่น้องไม่สนใจทวิชาติฟเฉพาะแบบนั้นเลย ขอออกมาทำงานที่ชอบ เพราะเดอะ สปาร์เกิลอร์นั้นเป็นผู้ผลิตเพชรชั้นนำของโลก มีธุรกิจตั้งแต่การทำเหมืองเพชรแหล่งต่างๆ เพื่อค้นหาเพชรดิบนำออกให้ประมูล ไล่เรียงไปจนถึงการเจียระไนเพชรขาย รับงานของไซต์ไฮลเดอร์อื่น และทำให้เหมืองของตัวเอง

ในส่วนของการตัดเพชรเจียระไนเพชรนั้น เดอะ สปาร์เกิลอร์มีบริษัทลูกไว้ดูแลอีกต่อหนึ่ง เนื่องจากต้องใช้ความรู้ ความเชี่ยวชาญ และเทคนิคเฉพาะที่แตกต่างออกไป ก่อนจะขายต่อให้ลูกค้าปลีก ซึ่ง เดอะ เพียร์าของดวงหทัยก็เป็นหนึ่งในลูกค้าที่ซื้อเพชรที่ผ่านกรรมวิธีต่างๆ จากบ้านเขาเนี่ยละมาออกแบบขายเป็นงานจิเวลรี มีการเซ็นข้อตกลงว่าในปีหนึ่งๆ จะต้องมียอดซื้อทั้งเพชรดิบและเพชรที่ผ่านการเจียระไนโดยรวมไม่ต่ำกว่าเท่าไร เรียกว่าเป็นคู่ค้า เป็นซัพพลายเออร์กันมาหลายปี เพราะเหตุนี้ด้วยละมั้งพ่อและแม่ของดวงหทัยและ

ดังฤทัยถึงได้รัก เอ็นดู ดูแล และไว้ใจชัชนะขนาดนี้

“ลอตนี้มีแต่เม็ดใหญ่ๆ มันก็เลยแพงแบบนี้ แต่ถ้าเอามา
ออกแบบเด็ดๆ ราคาก็ตัดได้เลยนะแทน”

“แทนเข้าใจค่ะ แต่มันเอาเงินไปลงตรงนั้นเยอะมากไม่ไหว”

อันที่จริงก็ไหว และยังมีเงินสำรองอีกเยอะ แต่หล่อนจะไม่เอา
อะไรมาเสี่ยงกับเรื่องนี้แน่นอน เพราะมีการคำนวณค่าใช้จ่ายในแต่ละ
ไตรมาสไว้แล้ว แถมรอบนี้บริษัทยังเปิดหน้าร้านกลางดิ เออร์บิน เป็น
แฟลกชิปสโตร์ขนาดใหญ่ที่ใช้เงินทั้งตกแต่ง ทั้งเช่าที่มหาศาล กะว่า
ถ้าเป็นลอตหน้าหล่อนจะไม่อดอดเลย

“แต่แบบที่พี่วางไว้มันต้องใช้เม็ดขนาดนี้ แล้วนี่พี่ก็ไปเอามา
ให้แทนจนได้”

จริงๆ บริษัทออกแบบเครื่องประดับอย่างเดอะ เทียร์มาถึงจะ
ปักเบ้าในเมืองไทย แต่หากเทียบกับแบรนด์ยักษ์ใหญ่อย่างพวกแฮร์รี
วินสตันแล้วยังด้อยชั้นกว่ากันมาก ถึงกระนั้นก็ยังได้รับสิทธิพิเศษใน
การเสนอเพชรน้ำงามมากกะรัตจากเดอะ สปาร์เกิลอร์อยู่เสมอ เพราะ
มารดาของเขที่เป็นชาวไทยเคยได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนรุ่นพี่ใน
มหาวิทยาลัยคุณนี้ ได้รับทุนการศึกษาแบบเดียวกับที่เขาเคยได้จาก
รุ่นพ่อของไทยทัฟ ซึ่งก็นับเป็นปูของดวงหทัย ต่างกันก็แค่สมัยนั้น
มารดาเขายากจนจริง ได้รับโอกาสไปเรียนต่อต่างประเทศจนได้พบรัก
กับบิดาชาวเยอรมันของเขานั้นละ บิดาเขาถึงได้หอบเงินมาให้ทุนให้
จนไม่มีอะไรติดค้างกันทางการเงิน แต่แม่เขาสอนมาตลอดว่าติดค้าง
กันในเรื่องของหัวใจ ทั้งเป็นเหตุให้แม่เขาได้พบรักแท้ มีเขาและพี่ชาย
เกิดขึ้นมาในโลกใบนี้ ทั้งยังรู้สึกไม่ดีที่ไม่ได้กลับไปทำงานให้ตามที่เคย
สัญญาเอาไว้ พร่ำบอกว่าหากวันหนึ่งมีโอกาสจะให้เขามาทำหน้าที่นี้
แทน

“แทนรู้ แต่ไม่ได้ ยังไงก็ไม่ได้”

ดวงหทัยเด็ดขาด แม้คนที่ต่อรองอยู่ตรงหน้าจะเป็นอดีตคนรัก
ที่เคยคบกันมาเกือบสองปี แต่ก็ไม่มีอะไรคืบหน้า ทั้งเขาและหล่อน
ต่างให้เวลาและความสำคัญแก่งานในความรับผิดชอบ ต่อให้คนนอก
จะรู้สึกว่ทั้งคู่เป็น ‘คู่รัก’ ที่เอาใจใส่ดูแลกันขนาดไหน แต่ทั้งเขาและ
หล่อนรู้ว่าความสัมพันธ์ออกไปในแนวเพื่อนที่รักและเอาใจใส่กัน
มากกว่าจะเป็นแฟนที่ลุ่มหลง ที่ยังอยู่ดีมีความสุขเพราะต่างฝ่ายต่าง
พอใจที่อีกคนไม่เรื่องมาก เอาการเอางาน มีความรับผิดชอบ ไม่เคย
จี้แงงอแงให้รำคาญใจ ไม่มีเรื่องหึงหวงมากความ แต่ใครจะรู้ว่าทั้งคู่
ไม่เคยสัมผัสกันมากไปกว่าการกอดและหอมแก้ม ทั้งๆ ที่ชัยชนะก็ดู
แพรวพราวเจ้าเสน่ห์ และดวงหทัยก็ไม่ได้เป็นคนหัวโบราณขนาดนั้น

วันหนึ่งดวงหทัยก็เปิดปากพูดกับชัยชนะว่าควรยุติความสัมพันธ์
แบบนี้ ฝ่ายชายก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไร เพราะรู้สึกเช่นกันว่าไม่มีเคมี
แบบคู่รักต่อกันแม้แต่น้อย

...

‘แทนที่เราทั้งคู่แค่ประทับใจกันที่อีกคนเป็นคนเก่ง’

หล่อนพูดถึงความสามารถของตนเองได้เต็มปากเต็มคำ เก่งก็
คือเก่ง จะต้องถ่อมตัวไปทำไม

‘แล้วแทนที่รู้สึกว่เรารักกันแบบพี่น้อง เอ่อ...คือพี่น้องที่เข้าใจ
ใช้ใหม่ ไม่ใช่สิ พี่น้องที่ต้องเข้าใจมากกว่าแทน...คือแทนไม่เคยตื่นเต้น
หรือบ๊ตเตอร์ฟลายเลยเวลาฟีกอดฟี้หอม รู้สึกไม่ต่างอะไรกับกอดยาย
ไท่สัณนิ’

‘ฟี้กั่วงั้นแหละ’ เขาตอบขณะที่มือสไลด์หน้าจอมือถือ คลิกไลก์
รูปเน็ตไอดอลวัยยี่สิบกว่าทั้งหลายในไอจีส่วนตัววูๆ

‘อ้าว แล้วทำไมฟี้ไม่บอกแทนล่ะคะ ทนมาทำไมตั้งเกือบสอง
ปี!’

‘ก็อย่างที่บอกไง ฟี้ชอบคนเก่ง แล้วคนเราถ้าจะคบกันเป็นคู่ชีวิต

นะ พี่ก็อยากได้คนแบบแทนนะ ส่วนเรื่องอื่น แทนบอกพี่เองนี่ว่าแทน
ไม่มายด์ถ้าพี่จะไปซื้อกิน’

‘อ้อ ก็เลยจะให้แทนเป็นเมียหลวงจิ แล้วตัวเองเลี้ยงเมียน้อย
แซ่บๆ ไว้กินนั่นรี พี่นอร์ทนี่มันร้ายจริงๆ’

หล่อนบอกจริงๆ ละว่ายังไม่พร้อมมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งขั้นนั้น
กับเขา ทั้งๆ ที่หล่อนก็เคยมีประสบการณ์กับคนรักเก่ามา แต่หลายที
หลายหนที่จับมือจู๋จ้นกัน หญิงสาวไม่อินตาม เลยทำให้ไม่อยาก
เอาตัวเข้าไปผูกพันกับชายคนนั้น แต่ในขณะที่เดียวกันก็เข้าใจ
หัวอกลูกผู้ชาย จึงออกปากอนุญาตอย่างไม่คิดเล็กคิดน้อย

‘เลี้ยงทำบ้าอะไรให้มีปัญหาละ รายครั้งสบายใจกว่าเยอะเลย
จบแล้วจบไป อีกอย่างทีพี่แสบปีกับการมีแทนเพราะรำคาญไ้พวก
ที่มาอ่อยซ้ายอ่อยขวา ขนาดมีแฟนะยังเป็นแบบนี้’

เขาเอื้อมผู้หญิงสมัยนี้ไม่น้อยที่ขนาดเขาคบหาออกตัวว่ามี
ดวงหทัยเป็นแฟนก็ยังขม้อยตา ยิ่งพวกในบริษัทนี่ยิ่งแล้วใหญ่ คิดได้
อย่างไรว่าเขาจะทำอะไรแบบนี้

‘ฮอตจังแฟน เอ๊ย แฟนเก่าใคร เขาเป็นว่าเราแยกย้าย เป็นพี่
เป็นเพื่อนที่ดีต่อกันดีไหมคะ’

‘เอาอย่างนั้นก็ดีเหมือนกัน เรานะจะได้เปิดทางให้คุณอะไรที่
นำเขารกจีบสะดวกๆ ไซ้ไหม’

ชายคนนั้นทำหน้าล่อเลียน ทำไมจะไม่รู้ว่ามิไครมาขายขนมจีบ
‘แฟนเขา’ อย่างไร ยังอดคิดไม่ได้ว่าทำไมเขาถึงไม่คิดหึงหวงแม้แต่น้อย
บางครั้งลอบยิ้มพอใจด้วยซ้ำที่มีไครมาคอยส่งข้าวส่งน้ำดูแล
ดวงหทัย ทำดีและมีเวลามากกว่าเขาเป็นไหนๆ

‘บ้า นี่แทนไม่ได้เลิกกับพี่นอร์ทเพราะเขานะ ห้ามเข้าใจแทนผิด
เด็ดขาด’

‘พี่รู้ๆ แต่เห็นคนดีๆ อยู่รอบตัวแทนแล้วพี่ก็อดดีใจไม่ได้’

‘ก็ไม่ได้อะไร แทนกับเขาเป็นแค่เพื่อนกัน’

เพื่อนที่ทำให้ตอนนี้ดวงหทัยหน้าแดงจนช้ำชนะหลุดหัวเราะออกมา ไม่เคยเลยสักครั้งตลอดเกือบยี่สิบสี่เดือนที่เป็นแฟนกันแล้ว ดวงหทัยจะมีอาการแบบนี้เพราะเขา

‘เพื่อนก็เพื่อน ถ้าเป็นเพื่อนที่ทำให้แทนมีความสุขได้ พี่ก็ดีใจดีกว่าแทนอยู่กับแฟนแบบพี่แล้วไม่มีอะไรให้แทนยิ้มสักอย่าง’

‘ขอบคุณนะคะพี่นอร์ท แทนขอให้พี่เจอคนแบบที่พี่อยากอยู่ด้วยจริงๆ’

‘หิ พี่ไม่รีบหรอก แทนก็เห็นว่าตัวเลือกพี่เยอะแค่ไหน ดีไม่ดีเนื่อคู่พี่อาจจะยังไม่โตก็ได้ พี่เลยไม่ถูกใจใครแบบนี้’

...

‘ไม่รู้ละ เรื่องนี้ไม่ใช่งานพี่ ยังไงถ้าจะเอาสร้อยแบบนี้ ก็ต้องได้เพชรเม็ดนี้มา’

ชัยชนะชี้ที่รูปเพชรเม็ดที่เขาต้องการ เป็นการกดดันอีกฝ่ายกลายเป็น

‘แต่แทนไม่เซ็นเบิกจ่ายแน่ๆ พี่นอร์ทก็เลื่อนกำหนดทำสิ ไว้ออกเป็นคอลเล็กชันเปิดตัวขอไปใหม่ก็ได้’

กำหนดการเปิดชอปปใหม่ น่าจะอยู่อีกประมาณหนึ่งปี ไว้อีกสักหกเดือนค่อยไปรับเพชรสิบกะรัตน้ำงามเม็ดนี้มาอยู่ด้วยกันก็คงไม่สาย จริงอยู่ที่ว่าทั้งขนาดและเกรดของแร่ก่อนนี้หาไม่ได้ง่ายๆ แต่หล่อนสังหรณ์แปลกๆ เลยยังไม่อยากทุ่มเงินก้อนใหญ่ลงไป ทั้งๆ ที่เป็นวงเงินที่กำหนดไว้ในสัญญา

‘ซื้อเก็บเป็นเม็ดดิบไว้สิถ้าฉัน พี่ดึงเพชรไว้ให้แทนไม่ได้นะ ถ้าแทนไม่เอา มีคนจ้องจะงาบกันทั่วโลก ลองไปนอนคิดดูอีกที พี่จะบอกเวสลีย์ให้เก็บไว้ให้สักสองวัน หรือไม่แทนก็ไปบอกแฟนแทนให้ซื้อไว้ทำแหวนแต่งงาน ได้ข่าวว่าจะไปดูฤกษ์กันแล้วไม่ใช่หรอ’

เขาเปิดแฟ้มงานอื่นๆ ที่ต้องทำต่อไปพลาง รู้ว่าหญิงสาวที่เคยเป็นแฟนเก่าคือขนาดไหน ถ้าจะคาดคั้นให้ได้คำตอบกันตอนนี้ก็คงต้องตีกันตายไปข้างหนึ่ง ดังนั้นชัยชนะเลยทำเป็นยอมอ่อนให้ พร้อมอ้างถึงพี่ชายที่เป็นคนดูแลกิจการทั้งหมด โดยที่เขาแทบจะไม่เคยเข้าไปดูแล เพราะติดใจกับบิดาตั้งแต่ฝ่ายโน้นอยากให้เขาศึกษาต่อเกี่ยวกับการเจียระไนเพชร ซึ่งเน้นหนักไปทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากกว่าที่จะได้ใช้พรสวรรค์แบบศิลปินที่เขาจะมี จะมีก็แต่มารดาที่สนับสนุนให้เดินทางสายนี้ เพราะเป็นความหวัง ความฝันของหล่อนตั้งแต่เด็กเช่นกัน

ชายหนุ่มเหลือบมองหน้าคนถือดีอีกครั้ง แล้วก็พอใจที่หล่อนมีจุดยืนในการทำงานแบบนี้ แต่จะแกร่งแค่ไหนก็เอาเถอะเพราะคนอย่างชัยชนะก็ไม่เคยแพ้ใครเช่นกัน

“พี่นอร์ทอยากจะรอก็ออกไปค่ะ แต่แทนพูดเลยว่าไม่มีวันที่เงินก้อนนั้นจะกระเด็นออกจากกระเป๋าเดอะ เทียร่าแน่ๆ ส่วนเรื่องให้แฟนแทนซื้อก็คงยาก ทางนั้นเขามีเหวนหมั่นเหวนแต่งประจำตระกูล”

ดวงหทัยบอกตาใส เลิกกับเขาไปสองปี หล่อนเปลี่ยนแฟนไปแล้วสามคน และคนที่คบอยู่ตอนนี้ก็อินเลิฟถึงขนาดมีผู้ใหญ่มาทาบทามกันเป็นที่เรียบร้อย ร่างระหงบนสันสูงตั้งท่าจะหมุนตัวเดินกลับไปทำงานในส่วนของตน แต่นึกขึ้นมาได้ถึงกำหนดการทำงานบางอย่างของอีกฝ่ายเสียก่อน

“แล้วนี่ไม่ออกไปสตูดิโอหรือยังคะ”

วันนี้มีการถ่ายโฆษณาเครื่องประดับคอลเล็กชันที่ใหม่ทำกันมาเกือบครึ่งปีกว่าจะสำเร็จออกมาเป็นชิ้นเป็นอัน เพราะมีการปรับกลุ่มลูกค้าจากวัยกลางคนมาเป็นวัยรุ่นผู้มีอันจะกินที่นิยมซื้อเครื่องประดับกันมากขึ้น เรียกว่าเสียเวลาทั้งเรื่องออกแบบ ทั้งนางแบบที่หาเท่าไรก็ไม่ลงตัว จนเมื่อสองเดือนก่อนตอนที่ตั้งฤทัยแวะมาหาหล่อนหลังจาก

ไปหาหมอมุมิแพ้ประจำตัวมา ได้เจอกับทีมงานจากเอเจนซีโฆษณา และมอดেলลิงที่หอบไฟล์นางแบบเป็นตั้งมาเสนอ แต่ยังไม่ได้ข้อสรุป พวกเขาถูกอกถูกใจหน้าตาท่าทางของดั่งฤทัย และออกปากขอให้เด็กสาวที่จะอายุสิบแปดในสัปดาห์หน้ามาเป็นนางแบบให้คอลเล็กชันนี้ เพิ่งรู้เหมือนกันว่าความผอมแก้งก้างของน้องสาวหล่อนมีข้อดี

“ทำไมพีต้องไป”

“อ้าว ก็ไปดูไทนี่ถ่ายแบบไง”

“ใช่ไง แล้วทำไมพีต้องไป ไซหน้าที่พีที่ไหน พีไม่ใช่พีเลี้ยงไทนี่นะ”

“ใช่สิ พี่นอร์ทคุมเรื่องออกแบบแล้วก็ประชาสัมพันธ์ จำได้ไหม ส่วนไอ้หน้าที่พีเลี้ยงไทนี่นะ ช้าเกินกว่าจะมาปฏิเสธ เมื่อวันก่อนใครเปี้ยผมให้คุณหนูดั่งฤทัยสวยเซียว มีมงกุฎดอกไม้่อีกต่างหาก”

ดวงหทัยท่าสะเอวมองหน้าคนที่ขึ้นชื่อว่าเคยเป็นแฟน หัวเราะไล่เขาเมื่อเห็นชัยชนะเล็กคิ้วแบบขี้เล่นกวนประสาทตามประสาเขา วันก่อนหล่อนกลับถึงบ้านตั้งแต่เย็น พบว่าชัยชนะหอบงานเข้ามาปรึกษากับบิดาหล่อนอยู่ก่อน แต่ลงท้ายด้วยการว่าน้ำเป็นเพื่อน น้องสาวคนสวยของหล่อนเสียแบบนั้น แถมไม่รู้ย้ายไทนี่ไปอันท่าไหน พอแต่งตัวกันเสร็จทั้งคู่ดั่งฤทัยถึงมีเปี้ยสวยพันรอบศีรษะ มีมงกุฎดอกไม้่อีกต่างหาก แล้วมานั่งกินข้าวเย็นพร้อมหน้าพร้อมตากัน สาวน้อยของหล่อนซึ่งโตเต็มวัยก็เอาใจพีเลี้ยงตัวโต ตักของโปรดให้ชัยชนะตลอดมื้ออาหารเป็นการตอบแทน

“อ้อ ลืม นึกว่าหน้าที่เปี้ยผมมันมากับตำแหน่งในบริษัทนี้” ชายหนุ่มประหลาดแบบไม่เอาจริง ก่อนจะเงยหน้าจากสิ่งที่มองอยู่

“เดี๋ยวค่อยออกไปก็ได้ แทนละ จะไปไหม”

“แทนไปไม่ได้ค่ะ แทนมีนัดคุยกับทนายพร้อมคุณพ่อคุณแม่”

หญิงสาวบิตข้อมือดูเวลา อีกไม่นานก็จะถึงเวลาที่นัดหมาย มองหน้าชายหนุ่มที่สวมเสื้อยืดพอดีตัวสีดำจนเห็นซิกซ์แพ็กที่หล่อไม่เคยได้เห็น

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

“ไม่รู้สิคะ คุณพ่อคุณแม่บอกแค่จะให้แทนไปด้วย คงไม่ใช่เรื่องของบริษัท ไม่งั้นพีนอร์ทก็คงต้องไป”

หญิงสาวยกไหล่ตอบ ก่อนจะโบกมือให้คนที่เคยคบกันมาเกือบสองปี แต่ไม่มีอะไรลึกซึ้งเลย จนขอบคุณตัวเองที่ตัดสินใจบอกเลิกกันไป ไม่งั้นอาจจะไม่มีวันมองเห็นกันติดแบบนี้

“โอเค”

“พีนอร์ทเอาไทม์ไปส่งบ้านด้วยนะ แล้วเย็นนี้กินข้าวที่บ้านกันนะคะ”

ช่วงนี้ยุ่งๆ จนทั้งคู่แทบจะไม่ได้ร่วมโต๊ะกัน ได้เจอกันแค่ที่ทำงานเพียงเท่านั้น

ชัยชนะทำหน้าที่เปื้อน แต่ไม่ปฏิเสธ เพราะรับหน้าที่พี่เลี้ยงรับ-ส่ง ดึงทุยแบบที่เคยทำมาหลายปี ก่อนจะโบกมือไล่ให้หญิงสาวออกไปจากห้องทำงาน เพราะเขามีเอกสารอีกสองสามอย่างที่ ต้องใช้สมาธิในการจัดการ

“ใช้งานแบบนี้ เดี่ยวแทนเจอฟีไทยช่วยบอกให้เพิ่มเงินเดือนให้พี่ด้วย หุ่นห้าเปอร์เซ็นต์สิบเปอร์เซ็นต์นี้ไม่พอยาได้นะ ถ้าต้องเป็นคนออกแบบ เป็นผู้บริหาร เป็นพี่เลี้ยง เป็นคนขับรถ เป็นทุกอย่างให้ไทม์ด้วยขนาดนี้”

ชายหนุ่มทำหน้าที่เมีย แต่กลับดูชวนมองจนดวงทวยไม่แปลกใจเลยว่าทำไมสาวๆ ถึงกรี๊ดเขานักหนา จะว่าไปเมื่อก่อนหล่อนเองก็หลงรูปเขาไม่น้อย ไม่งั้นคงไม่คบกันอยู่เป็นปีๆ ดีที่ตระหนักได้ว่าในการอยู่ร่วมกันนั้นต้องมีอะไรมากกว่าแค่ ‘ถูกตา’ และ ‘ต้องใจ’ แต่

มันต้องมีความเข้าใจ ใส่ใจ และรู้ใจมาร่วมด้วย

“เย็นนี้พี่นอร์ทเจอคุณพ่อ พี่นอร์ทก็ขอเองสิ ดีไม่ดีจะให้มากกว่าที่พี่นอร์ทอยากได้อีก ไปละคะ เดี่ยวเย็นนี้เจอกัน”

“อานอร์ทธา...”

ตั้งฤทัยเรียกเสียงหวานทันทีที่ชัยชนะก้าวเข้ามาในสตูดิโอ ถ่ายรูปที่บริษัทเอเจนซีโฆษณาติดต่อกัน

ชายหนุ่มยังไม่ได้หันไปหาต้นเสียงเพราะมัวแต่่วนวายอยู่กับคนของเอเจนซีโฆษณา เออีที่ติดต่อกันเป็นประจำวิ่งปรดมาหาพร้อมส่งยิ้มหวาน ชายหนุ่มก็ตอบรับเป็นอย่างดีเพราะคุยกันนอกรอบแบบตัวต่อตัวมาแล้ว

“คุณนอร์ท”

“ครับ เรียบร้อยดีไหม”

ในวงงานสองหนุ่มสาววางตัวได้ดีจนไม่มีใครรู้ว่าทั้งคู่แลกเปลี่ยนความต้องการบางอย่างซึ่งกันและกัน โดยที่ชัยชนะก็ไม่ได้มองว่าเป็นเรื่องผิดอะไร ในเมื่อต่างฝ่ายต่างไม่มีพันธะ และไม่ได้เรียกร้องสถานะอะไรจากกัน

“ดีคะ น้องไทนี่เพิ่งแต่งตัวเสร็จ โมนี่ตาถึงจริงๆ นะคะ”

อารยาเอ่ยถึงมอเดลลิงที่เข้าไปประชุมกับนายจ้างอย่างบริษัทเดอะ เพียรา โดยนำพอร์ตโฟลิโอต่างๆ ของนางแบบไปเสนอ แต่ก็พบว่ายังไม่ถูกใจ จนลูกสาวคนเล็กของเจ้าของผ่านมาสวัสดีคุณอาคนหล่อนั่นละ ถึงได้คำตอบที่หาค้นมานานทั้งวง

“จะได้เรื่องหรือครับ เก่งก้ำจะตาย ไม่ได้สวยแบบคุณอ้อเลย”

เขาตอบตาเป็นประกาย บริหารเสน่ห์ที่รู้ว่ามีเหลือล้น ขยิบตาให้ผู้หญิงที่มีตำแหน่งเป็นเออีมือหนึ่งของวงการ คล่องไปเสียทุกอย่าง จัดการทุกอย่างได้เรียบร้อยจนเขาเบาใจ กล้าวางใจที่จะมาถึงสตูดิโอ

ซ้ำ ทั้งๆ ที่ควรมาดูการถ่ายทำด้วยตัวเองว่าคอนเซ็ปต์จะสื่อความหมายของเครื่องประดับได้ตามแรงบันดาลใจของเขาตอนออกแบบหรือไม่

“โอ้ย อ้อแกแล้วคะ จะไปสู้สาวๆ ได้ที่ไหน โน่น ไปหาน้องโน่นคะ ชะใจคอแล้ว กับอ้อ เดียวค่อยคุยกันเมื่อไหร่ก็ได้”

อีกคนก็ส่งความหมายในสายตากลับไป เพื่อโชคดียิ่งนี้อาจจะได้ไปต่อกับเขาเหมือนเมื่อสองสัปดาห์ก่อน

“ครับ ไว้ยังไงคุยกัน”

ชายหนุ่มก้มศีรษะให้หญิงสาววัยใกล้เคียงกัน ดูเฉินๆ ก็เหมือนว่าให้ความเคารพกันอยู่ในที่ แต่มีประกายในแววตาที่รับรู้กันอยู่สองคนก่อนจะเดินมาหาสาวน้อยที่จะอายุครบสิบแปดในอีกไม่กี่วัน อดหายใจสะดุดไม่ได้เมื่อเห็นภาพตรงหน้า แต่ก็ปิดความรู้สึกนั้นออกไป คงเพราะไม่คุ้นตา และเพราะเขาเห็นดังฤทัยมานานเกินไป พอจากเด็กผมเปียมาเป็นหญิงสาวที่แต่งหน้าสวยสดเหมือนคนโตเต็มวัยแบบนี้เลยอดกระตุกในใจไม่ได้...นี่คืออาการแบบพ่อหวงลูกสาวใช่ไหม

“อานอร์ท...”

เสียงหวาน แต่หน้าย่งผิดกับความสวยที่ฉายอยู่ตรงหน้า

“ว่าไง”

“ทำไมโหม่นี้เรียกแล้วไม่มาหาคะ”

“แล้วจะต้องทำตามใจเราตลอดเลยหรือไง”

ชายหนุ่มยื่นพวงกุญแจกับโต๊ะแต่งหน้า หยิบผลไม้ในกล่องของเจ้าตัวที่มีคนเตรียมมาให้จากบ้านเข้าปากตัวเองอย่างถือนิทท อีกคนก็พยักพยเปิดให้เขาส่งขวดน้ำให้ เนื่องจากดังฤทัยขยับตัวไม่ได้มาก เพราะช่างกำลังทำผมให้อยู่

“ขอบคุณค่ะ”

พอหล่อนดื่มเสร็จ ชัยชนะก็รับขวดน้ำกลับมาวางให้อย่างดีในตะกร้าคันทา

“อืม แล้วนี่พร้อมไหม”

“ไทนี่ไม่รู้หรอกค่ะว่าพร้อมไหม เคยถ่ายแบบที่ไหนล่ะคะ”

เด็กสาวบอกชายหนุ่ม มองหน้าเขาไวๆ ก็จับอาการได้ทันทีว่า ชัยชนะมีเรื่องวุ่นๆ วนอยู่ในหัว ก็อาการรอกดอกแล้วหลับตาที่หลอน เห็นจินตนาการเวลาเขาคิดอะไรนั้นจะเป็นตัวบ่งบอกอย่างดี

“เมื่อคืนอ่านออร์ทอนนอนไม่พอหรือไงคะ”

เขาเลิกคิ้วมองคนตรงหน้าที่เห็นกันมาเข้าปีที่หก แล้วถ้ายังต้องทำงานอยู่ที่นี่แบบนี้ก็คงคลุกคลีกันไปจนเบื่อ ยกมือหนาขึ้นลูบหน้าหล่อของตัวเอง ก่อนจะหมุนตัวมองภาพสะท้อนในกระจกเงา หน้าที่มีคิ้วสีน้ำตาลอ่อนเช่นเดียวกับสีผม รับกับตาสีฟ้า จมูกโด่งจุ่มตามเชื้อชาติตะวันตกของบิดา เท่าที่เห็นก็หล่อเหมือนเดิม แล้วยายเด็กนี่เอาอะไรมาพูด

“รู้ได้ไง”

“ก็มีรอยใต้ตา ดูเล็ดตัวเองด้วยสิคะ อายุไม่ใช่เนี่ยๆ แล้ว อานอर्थมีครีมไหม เนี่ยทาตรงนี้เยอะๆ หน่อย”

นิ้วเรียวยาวเล็กของหลอนชี้ที่หางตา พูดคุยสื่อสารกันผ่านภาพในกระจก แต่คนตัวโตก็ไม่เห็นรอยที่ว่า เลยต้องหันกลับมาหาเด็กที่ใส่ความว่าเขาแก่

“ไหนด ไม่เห็นจะมี พูดไปเรื่อย”

“มี นี่ไง”

“ไหนด”

“ก็เขยิบหน้ามาใกล้ๆ ไทนี่สิคะ”

ชัยชนะเลื่อนหน้าเข้าใกล้หลอนทันใด อีกคนก็ไม่ได้เคอะเขิน ชี้ที่หางตาเขาพาลงกดโทรศัพท์ที่มีมือเปิดโหมดกล้องหน้าให้เขาเห็นสิ่งที่หลอนกำลังจะบอก

“นี่ไงคะ เห็นหรือยัง”

เด็กสาวคนสวยจู้จู้ แต่ชายหนุ่มไม่ได้สนใจ ยังหยิบผลไม้ของ
ดั่งฤทัยกินต่อ

“นิดเดียวเอง ช่างมันเถอะ”

“นิดเดียวก็ไม่ได้ อานอร์ทต้องดูแลตัวเองสิ แล้วนี่มาแย่งผลไม้
ไหนขนาดนี้ ข้าวกลางวันก็ไม่ได้ทานใช่ไหมคะ”

“อาเป็นผู้ชาย รื้อรอยอะไรก็ช่างมัน หรือถ้าทนไม่ได้ก็ไปหาซื้อ
มาไป เดี่ยวจ่ายตังค์ให้”

เขาบอกแบบตัดรำคาญ ถ้าไม่บอกไปแบบนี้ อีกคนก็คงวอแว
ไม่จบไม่สิ้น บ่นหงุดหงิดเหมือนแมลงหวี่ร่ำรำคาญอยู่ข้างๆ หูแบบนี้

“จริงนะคะ เดี่ยวเสร็จจากนี้เราแวะซื้อกันเลยก็ได้”

“จะเสร็จก็โมงก็ยังไม่รู้ เรานะใช้มืออาชีพที่ไหน ดีไม่ดีจะกลับ
ไม่ทันกินข้าวเย็นที่บ้านด้วยซ้ำ”

ชายหนุ่มมองหน้าดั่งฤทัย ก่อนจะขมวดคิ้วเมื่อช่างแต่งตัวเข้า
มาสะกิดให้หล่อนยืนขึ้น ชัยชนะเลยต้องเปลี่ยนอิริยาบถตามไปด้วย
เห็นสาวประเภทสองปลดเสื้อคลุมอาบน้ำออกเผยให้เห็นผิวสีทอง
ละเอียดยาวกับจะล่อแสงไฟ เล่นเอากะพริบตาถี่ๆ ก่อนจะกวัดตา
ไปทางทีมงานในวันนี้

“นี่ถ่ายชุดอะไร”

“ชุดเกาเขากี่โงะ สวยจังนะคะอานอร์ท โทนี่ใส่แล้วรู้สึกว่
ตัวเองเป็นเจ้าของเลย”

ไม่ใช่คนทำงาน แต่กลายเป็น ‘นางแบบ’ ของวันนี้ที่ตอบคำถาม
มือไม้บุบชุดสวยที่อยู่บนตัวหล่อนด้วยความพอใจ ต่อให้เติบโตใน
ครอบครัวที่ร่ำรวย แต่หล่อนก็ไม่ค่อยได้ออกไปไหน เพราะมีทั้งอาการ
เมารถ เมาเรือ เมาเครื่องบินครบถ้วน กระเพาะก็อ่อนโยนกว่าอะไร เลย
หลีกเลี่ยงการออกนอกบ้านเพราะเกรงจะเป็นปัญหาให้ทุกคน แถม
ตัวดั่งฤทัยเองก็ห่างหายการเล่นกากับคนอื่นมาหลายปี จะสนิทสนม

ซึ่อ่อนเป็นกันเองก็แต่กับคนที่มักคุ้น หากเป็นคนอื่นที่เพิ่งรู้จักก็มักบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าหล่อนหยิ่ง ส่วนสาวน้อยก็ไม่ได้สนใจ ในเมื่อหล่อนไม่ได้ยอมมาโตมาเพราะคนพวกนั้น ก็ไม่เห็นจะต้องแคร์อะไร

“มันไปไปไหมล่ะ อายุเท่าไรเองเราอ๊ะ”

“หืม? ไปยังไง นี่กระโปรงยาวไปถึงหน้าประตูแล้วคะ อานอร์ท เคยไปสยาม ไปไหนบ้างไหม วันก่อนไทนี่นั่งรถผ่านกับคุณแม่นะ เห็นเขาใส่เสื้อกัน มีผ้าเท้าผ้าเช็ดปากที่บ้านเราเองไหม”

คนพูดน้อยกับคนอื่น พูดมากใส่อานอร์ทได้ ก่อนจะเกาะแขนเขาเดินไปทางกล้องที่เซตไว้

“อานอร์ทอยู่รอจนไทนี่กลับเลยใช่ไหมคะ ห้ามไปไหนนะ ไทนี่ไม่รู้จักใครเลย”

เมื่อครู่คุณแม่ก็ให้คนขับรถที่บ้านแวะมาส่งที่สตูดิโอ บอกว่าเดี๋ยวซัยชนะจะมาอยู่เป็นเพื่อนแล้วรอรับ ก่อนที่จะเลยไปธุระกับบิดา แต่ชายหนุ่มก็มาช้า ทำให้หล่อนต้องเก็อยู่คนเดียวตั้งนาน

“อา มีทางเลือกหรือไง ไปๆ รีบๆ ไปทำให้เสร็จ แล้วก็ตั้งใจทำให้ดีๆ อารออยู่แถวนี้แหละ”

ใช้เวลาไม่มากกว่าที่คิดไว้การถ่ายภาพนิ่งสำหรับใช้โพรมิต
เครื่องประดับก็เสร็จสิ้น โดยที่ดั่งฤทัยเปลี่ยนเครื่องแต่งกายอีกสองชุดให้เหมาะกับธีมของเครื่องประดับในบริษัทของบิดา ได้รับคำชมจากบรรดาคนที่ร่วมงานกัน ถึงกับออกปากชวนให้รับงานเป็นอาชีพ เยินยอถึงขั้นว่าถ้าโฆษณาตัวนี้ออกไปมีหวังดั่งฤทัยจะมีงานวิ่งชน แต่หล่อนก็ไม่ได้สนใจฟัง มัวแต่มองไปทางชายหนุ่มที่มีหน้าที่ทั้งในงานประจำทั้งงานนอกระบบที่เกี่ยวข้องกับหล่อน และระหว่างการทำงานครั้งแรกในชีวิตหล่อนนั้น ซัยชนะไม่ได้เข้ามาวอแวกับหล่อนแม้แต่น้อย มัวแต่พูดคุยกับพี่อ้อ เออีคนสวยอยู่จนสาวน้อยอดหมั่นไส้ไม่ได้

“เสร็จจะไป ขอคุณนะครับคุณอ้อ ถ้าไม่มีคุณอ้อ เอะ
เทียวก็น่าจะไม่มีโฆษณาสวยๆ แบบนี้”

ชัยชนะหันมามองสาวงามข้างกายขณะพูดท้ายประโยค พอใจ
ในตัวอารยาระดับหนึ่ง ก็ทั้งสวย ทั้งเก่งตรงสเปก แถมเรื่องบนเตียง
ก็เข้ากันได้เพราะผ่านมือกันมาแล้ว แต่จะให้กระโดดเข้าไปมีความ
สัมพันธ์แบบถาวร ชายหนุ่มก็ขอหยุดคิดก่อน เพราะชอบอิสระในชีวิต
ตัวเองตอนนี้เหลือเกิน

“อ้อไม่ได้ทำอะไรเลยคะ ต้องขอบคุณคุณนอร์ทกับน้องไทนี่
ต่างหาก นี่ถ้าไม่ได้สาวน้อยคนนี้ ไม่รู้งานจะเสร็จทันไหม ขอคุณ
นะคะที่ช่วยพี่อ้อไว้”

ได้ยินแบบนี้ดังฤทัยก็อดทำคอแข็งไม่ได้ เพราะไม่ชอบใจที่
หล่อนอ้อกับอานอร์ทตั้งนาน เลยตั้งใจพูดให้อีกคนเสียหน้า และหัน
ไปยิ้มหวานเอาหน้ากับตากล้องที่ชมหล่อนไม่หยุดปาก

“ไทนี่ยไม่ได้ช่วยคุณอ้อ แต่ไทนี่ยช่วยงานที่บริษัทคุณพ่อกับช่วย
อานอร์ท ส่วนโฆษณาสวยๆ มันจะดีได้ก็ต้องขึ้นอยู่กับนางแบบและ
ตากล้องไม่ใช่หรอคะ”

“พูดแบบนี้กับผู้ใหญ่ได้ยังไง เสียมารยาท”

เป็นชัยชนะที่ไม่พอใจ ตวัดตาสีฟ้ากลับมาองเด็กสาวทันควัน
ปรามไม่ให้เสียมารยาททันที

“ตรงไหนคะ ไทนี่ยพูดตามความจริง” อีกคนก็เซิดหน้าใส่เขา
อย่างเอาเรื่องพอกัน อดน้อยใจไม่ได้ที่เขาไม่เข้าข้างกัน

“เอ่อ ไม่เป็นไรค่ะ”

อารยาก็ยิ้มแบบคนมีประสบการณ์เหนือกว่า อายุมากกว่า
พลงวางมือลงบนต้นแขนแกร่งของชายหนุ่ม พอใจที่เห็นแววตา
วาววับด้วยความไม่พอใจออกมาจากดังฤทัย...หึ คิดไม่ผิด ยายเด็กนี้
ชอบอาตัวเอง!

“น้องคงยังเด็ก อ้อไม่ถือ คุณนอร์ทพาน้องกลับไปพักเถอะ นะคะ คงเหนื่อยเต็มทน ไว้ได้รูปแล้วอ้อจะโทร. ไปหา”

“ครับ ยังโง่บกรวนด้วย แล้วไว้เจอกันครับ”

ชัยชนะยิ้มเจ้าเสน่ห์ให้หญิงสาว ก่อนจะหันมาทำหน้าดูเสียดังฤทัย ดึงแขนหล่อนไปโยนใส่รถได้ก็ขับออกไปทันที

ห้องโดยสารในรถแบบสองที่นั่งของชัยชนะเจียบกริบ ชนิด ที่แม้แต่เสียงหายใจของคนทั้งคู่ก็ไม่มีให้ได้ยิน ชัยชนะก็ไม่ได้ใส่ใจมองตึกมองรถราไปเรื่อยเปื่อย ดังฤทัยก็เป็นเสียแบบนี้ คงถูกที่บ้านตามใจจนเคยตัว เลยคิดว่าจะออกอาการไม่พอใจเมื่อไรก็ได้ จะมีก็แต่เขานี่ละที่กล้ำพุดเลย说不ยอมให้อีกคนเอาแต่ใจ แต่ชอบที่จะขัดใจเจ้าตัวให้รู้ว่าทุกอย่างในโลกไม่ได้ง่าย กระทั่งเสียงโทรศัพท์ของดังฤทัยดังขึ้น

ดังฤทัยรีบกดรับสายทันที “คะ”

ชายหนุ่มโน้มหน้า หันหาคนที่นั่งข้างๆ มองไม่เห็นวีสหน้าดังฤทัยเป็นอย่างไร แต่ทำไมเสียงมันแปลกๆ ชอบกล

“อีกแป๊บก็ถึงแล้วคะพี่แทน”

“อ้อคะ ได้สิคะ เดี่ยวไทนี่จัดการให้”

สาวน้อยวัยเกือบสิบแปดยังคงสนทนากับปลายสาย โดยไม่ได้มีที่ท่าจะหันกลับมาหาเขา ทำเอาชัยชนะต้องพยายามเหลียวมอง ดีที่รถติดไฟแดงแค่แยกสุดท้ายก่อนเลี้ยวเข้าซอยบ้าน ไม่งั้นคงได้มีเกิดอุบัติเหตุกันบ้าง เขาพยายามสวดส่งจนสายตาไปปะทะกับรอยนิ้วบนดินแขนกลมกลิ้ง ขนาดเจ้าตัวไม่ใช่คนขาวจัด แต่มีผิวสีทองแทนสวยงามยิ่งขึ้นรอยขนาดนี้ แปลว่าเมื่อครู่เขาคงออกแรงไม่น้อย พอคิดได้ดังนั้นชัยชนะก็อดรู้สึกผิดไม่ได้ แต่ะนิ้วเรียวดังล่ำเทียนลงที่รอยซ้ำแต่อีกคนกลับชักแขนหนี จนเขาเกิดอาการไม่พอใจ แต่ต้องละความ

สนใจไปเพราะสัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียวพอดิบพอดี ปากก็เอ่ยถาม แอบเข้าข้างตัวเองว่าที่ดังกึกก้องแซ่ซี้เพราะเจ็บ

“เจ็บหรือไง”

“ไม่หรอกค่ะ ไทนี่ไม่ได้เจ็บอะไรแม้แต่นิดเดียว”

“คุณนอร์ทจะรอที่บ้านเล็กไหมคะ ป้าให้คนทำความสะอาดไว้ตลอด เพื่อจะเข้าไปใช้”

หัวหน้าแม่บ้านที่เห็นชัยชนะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่มอ้อยด้วยความเอ็นดู อันที่จริงคนในบ้านบรรณรัตน์ก็รักใคร่ชอบพอกันทุกคนนั่นละ ออกปากให้ชายหนุ่มไปพักผ่อนในเรือนรับรองแขกที่ชัยชนะเคยอาศัยอยู่สมัยกลับมาเมืองไทยใหม่ ๆ

“ไม่เป็นไรมั้ยน้า นี่หกโมงแล้ว อีกเดี๋ยวก็ถึงบ้านกัน”

ชายหนุ่มอ้อย แต่ตามองตามร่างบางแก้ง่ามที่ไม่ยอมเดินเข้าบ้าน แต่ไปเล่นกับพลูโต หมาที่เขาซื้อให้เป็นรางวัลในการว่ายน้ำได้เสียที่ไม่สนใจเขา ไม่ขอเลาะ ไม่หาน้ำหาท่ามาบริการเขาแบบทุกที ถามว่าไม่พอใจไหม ก็ไม่ แคร้รู้สึกคันยิบๆ ในหัวใจที่อีกคนออกอาการกับเขาแบบนี้ ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนไม่ว่าเขาจะดูว่าอย่างไร เจ้าตัวก็ไม่เคยที่จะสนใจ มีแต่ยิ้มรับตาใส คลอเคลียอ่อนเขาเหมือนเดิม

“แล้ววันนี้คุณไทน์ทำได้ดีไหมคะ เมื่อคืนกว่าจะนอน ตื่นเต้นจนคุณผู้หญิงต้องเอายาแก้แพ้ให้ทาน”

“เขาป่วยหรือครับ”

ดังกึกก้องแพ้น้ำทุกอย่างในโลก อากาศไม่ดีขึ้นก็จาม แดดออกมากน้อยก็ไข้ขึ้น ที่เป็นเอามากๆ คือ ดอกมะลินี้ไม่ได้เลยทั้งกลิ่นทั้งรส เคยเกือบตายตอนเด็กๆ ด้วยการใช้ความเพระไปกินข้าวแซ่ซ่า เรียกว่านอนโรงพยาบาลกันอยู่หลายคืน

“ก็ไม่ได้ป่วยหรอกค่ะ คุณไทน์ก็แพ้ตามประสา ว่าแต่หิวไหม

เอาอะไรรองท้อง หรือจะรอมือใหญ่มั้ยคะ วันนี้ของโปรดคุณนอร์ทนะคะ”

ได้ยินแบบนี้ฉันขยี้ชนะก็หันกลับไปมองคุณแม่บ้านใหญ่ที่คอยดูแลทุกอย่างที่นี้

“ป้าทำเหรอครับ”

“หืม เรื่องในครัวป้ายุ่งได้ที่ไหน”

จริงๆ ก็ยุ่งได้...แต่น้อยมาก หากดวงใจไม่ได้ไปต่างประเทศหรือมีธุระด่วนจริงๆ คุณผู้หญิงของบ้านจะเป็นคนลงครัวเองทุกมือ จัดการอาหารเองทุกอย่าง เพราะลูกสาวคนเล็กมีข้อจำกัดในการกิน แถมนายหญิงของบ้านก็มีความเป็นแม่บ้านแม่เรือนสูงจัด จนหล่อนได้แต่คอยดูแลช่วยเหลือเรื่องอื่นๆ ไป

“แล้วพี่ใจไม่อยู่ใครทำล่ะครับ ยายไทน์ก็เพิ่งกลับมา”

ใช่...ดังฤทัยเป็นมือรองอันดับหนึ่ง อาจจะเป็นเพราะเจ้าตัวติดแม่และแม่ของหล่อนเองก็รักปานแก้วตาดวงใจเลยหอบหิ้วกันไว้ข้างกาย ยิ่งช่วงโตเป็นสาว ดังฤทัยเปลี่ยนระบบการศึกษามาเป็นเรียนที่บ้าน ทำให้ยิ่งคลุกคลีกับดวงใจไปกันใหญ่ เรียกว่าสืบทอดทุกวิชากันมาไม่มีผิดเพี้ยน

“คุณไทน์ต้นสตุลีนไว้ให้ตั้งแต่เมื่อคืนคะ”

“หมูหรือวัว”

สตุลีนที่แท้จริงต้องเป็นลันวัว แต่แม่เขาดันนับถือเจ้าแม่กวนอิมพกความเชื่อติดตัวไปต่างประเทศด้วย ดังนั้นเมื่อเด็กๆ แม่จึงเปลี่ยนสตุลีนเป็นลันหมู ทำให้ชัยชนะติดที่จะรับประทานแบบนี้

“หมูสิคะ เธอจำของเธอได้หรือว่าคุณอาชอบแบบไหน นี่เมื่อส่ายก่อนออกไปก็สั่งให้ป้าเอาออกมาตุนเพิ่มจะได้เปื่อยพอดี เดียวก็คงเข้ามาทำขนมปังกระเทียมให้คุณนอร์ทแหละคะ”

“อืม งั้นผมรอมือใหญ่ดีกว่าครับ”

ชายหนุ่มกอดเอวหญิงสาวอย่างเอาใจ อีกคนก็กอดตอบ

“ซี้อ่อนนะคะคุณนอร์ท ไม่มีสาวๆ บ้างหรือไง”

“โอ้ จะให้เอาเวลาไหนไปมีครับบ้า งานที่บริษัทมหาศาล ไหนจะคุณหนูไทน์ของป้าอีก”

“อีกหน่อยก็ไม่ต้องดูแลคะ เดี่ยวเรียนจบ คุณผู้ชายก็คงเอาไปทำงานที่บริษัท เธอก็ไม่เหงาแล้ว คุณอาจจะไปมีแฟนบ้างเธอคงดีใจ ป้าจำได้นะตอนคุณนอร์ทกับคุณแทนเล็กกัน คุณไทน์ร้องไห้ร้องไห้ให้เป็นจะตาย ไม่ได้ส่งสารพี่สาว แต่กลัวนอร์ทไม่มีใครรัก เรียกว่าโกรธคุณแทนไปเป็นอาทิติย์เลยนะคะ”

ได้ยินแบบนั้นชายชชะก็ขมวดคิ้ว เขาคิดว่าเขารู้จักทุกเรื่องราวในชีวิตดังฤทัย แต่ทำไมไม่เคยรู้เรื่องนี้

“หืม อะไรจะขนาดนั้นครับ”

“ขนาดนั้นแหละคะ อัย...นั่น คุณผู้หญิง คุณผู้ชายมาแล้ว เดี่ยวป้าไปตามคุณไทน์ขึ้นไปอาบน้ำดีกว่า มัวแต่เล่นกับเจ้าพลูโต เดี่ยวคุณผู้ชายรู้เข้าก็ดูเอาอีก”

หญิงสาวดีใจที่เขาปล่อยโดยไว เพราะจะรีบไปตามเจ้านายคนเล็ก ชายชชะก็ทำตาม เพียงแต่เดินตามหลังมา พอเห็นสีหน้าของคนทีนับเป็นพี่ชายพี่สาวก็ยกมือไหว้

“มีอะไรกันหรือเปล่าครับ”

สองสามีภรรยา มองหน้ากัน ก่อนจะหันไปมองนอกบ้านอีกทีเมื่อได้ยินเสียงรถยนต์อีกคันตามเข้ามา ซึ่งไม่ใช่รถลูกสาวคนโต แต่เป็นคุณทนายใหญ่ที่ชายชชะก็รู้จักเป็นอย่างดี

ไทยทัฟไม่ปล่อยให้ง่วงสนทนาแคว้งนาน พยักหน้าเรียกชายชชะทันทีว่าให้ตามกันมา “ถ้าไทน์ยังไม่ลงมา แล้วยายแทนกับแฟนก็ยังมาไม่ถึง พี่ขอคุยอะไรกับนอร์ทในห้องทำงานหน่อยแล้วกัน”

“ทำเอาใจแต่อันอร์ท ถ้าพี่บอกอยากทานบ้าง ไทนี่จะทำให้พี่ไหม”

ว่าที่พี่เขยเอ่ยกับอนาคตน้องเมียด้วยความเอ็นดู ชายหนุ่มเข้านอกออกในบ้านนี้ในระยะเวลาหกเดือนที่ผ่านมาจนมักคุ้นกับทุกคน แม้กระทั่งกับชัชชนะเองก็พบปะกันจนไม่เคยคิดติติงเรื่องที่เป็นคนเคยคบกับคนรักของเขามาก่อน ถือว่าเป็นเรื่องปกติที่ดวงหทัยจะมีแฟนเก่า เพราะฝ่ายชายเองก็มีบัญชีรายชื่อคนเคยคบที่ยาวไม่ใช่น้อย

“ก็บอกมาสิคะ ไทนี่ทำได้ก็ทำให้”

เด็กสาวตอบยิ้มๆ ทำหน้าที่สดชื่นได้ดีเหมือนทุกที แต่ในใจหวือหวงไปหมด เชื้ออาหารไปมา ไร้เงาใจจะกินอะไร จะให้เงยหน้าก็ไม่ได้เพราะไม่อยากเห็นคนใจร้ายที่นั่งตรงข้ามกัน

“แล้วนี่เป็นอะไรฮึยยตัวเล็ก ทำหน้าที่เหมือนเด็กป่วย”

“เหนื่อยมั้งคะ”

ดังถ้อยตอบเสียงอ่อยสมบทบาทยิ่งนัก

“ทำอะไรเหนื่อยยะ ไปฉีกยิ้มให้เขาถ่ายรูป เงินก็ได้ตั้งเยอะตั้งแยะ”

“ไทนี่ไม่ได้อยากได้เงินสักหน่อย ที่ทำก็เพราะ...”

ประโยคเดิมที่เคยพูดเมื่อป้ายแล้วโดนชัชชนะร้ายใส่หวนขึ้นมาในความคิด ทำเอาเด็กสาวคนสวยเงยหน้ามองชัชชนะที่นั่งตรงข้ามหล่อนโดยปริยาย ก่อนจะพบว่าเขาเองก็มองมา หน้าหล่อที่เคยมีแต่รอยยิ้มเปล่งประกายไม่สู้ดีเหมือนกัน

“...เพราะอะไร จะว่าเปื่อก็ไม่น่าใช่ วันๆ กิจกรรมเธอเยอะกว่าพี่อีกนะยะ”

นี่เป็นช่วงที่หล่อนกำลังเรียนปริญญาตรีแบบออนไลน์ ที่ใช้การนั่งฟังเลกเชอร์เก็บชั่วโมงผ่านระบบอินเทอร์เน็ต พอถึงเวลาสอบก็ทำ

ส่ง มีการทำรายงานบ้างในบางหมวดวิชา ซึ่งก็ไม่ได้หนักหนาอะไร เพราะเจ้าตัวเล็กเรียนในสิ่งที่ถนัด ทำให้เวลารว่างค่อนข้างมาก ไปลงเรียนคอร์สต่างๆ คลายเหงาได้ไม่น้อย

“ช่างมันเถอะค่ะพี่แทน ส่วนพี่ต้น อยากทานอะไรวันไหนบอก ไทนี่นะคะ ไทนี่จะทำให้”

“สัญญาแล้วนะ รอบหน้าก่อนมาจะบอกแทนไว้ หวังว่าคุณนอร์ท จะไม่โกรธกันนะถ้าเมนูเราชนกัน” คราวนี้ต้นตระกูลมองหน้าชัยชนะ ที่นั่งอยู่อีกด้าน

ชายหนุ่มพยักหน้าน้อยๆ ไม่มีที่ทำอะไร “เอาสิ ไทนี่ทำทุกเมนู จนผมเบื่อแล้ว ไม่อยากกินก็ต้องกิน เปลี่ยนไปกินเมนูใหม่ๆ ที่คุณต้นอยากบ้างก็ดี”

“จ้ะไม่อยากกินก็ไม่ต้องกิน” เสียงหวานไม่เบานัก จนพ่อแม่ วางซ้อนหันมามอง

หล่อนผู้ทำแต่ของที่เขาสอบทุกครั้งที่เขามา เพราะอยากเอาใจ คนที่ต้องอยู่คนเดียว ไม่มีญาติมิตรที่ไหน ทั้งเห็นแก่บุญคุณที่เขาดูแล มาตลอดหลายปี เห็นเขาเป็นหนึ่งในคนที่สำคัญกับหัวใจ นอกจาก คนในครอบครัวที่เป็นสายเลือดเดียวกันแล้วก็ถึงแต่เขา เห็นแก่เขา แต่เมื่อบายอีกฝ่ายแสดงออกว่าแค่ความรู้สึกคนอื่นมากกว่าจนทำ หล่อนเจ็บ ลากยาวมาถึงตอนนี้

“ไทนี่ขอตัวนะคะ ไทนี่ไม่สบาย”

คำพูดแก้ตัวที่ใช้ได้ทุกครั้งถูกพูดออกมา แต่คราวนี้บิดากลับ ไม่ยอมปล่อยผ่าน

“ไทนี่ ขอโทษอานอร์ทซะ ทำไมไม่น่ารัก มารยาทแบบนี้ไปเอา มาจากไหน”

ได้ยินแบบนี้เด็กสาวก็ยิ่งเจ็บในใจเพราะเขาทำให้หล่อนเสียใจ แล้วยังต้องมาทำให้ถูกบิดาตำหนิแบบที่ไม่เคยโดนมาก่อน แต่เพราะ

ไม่เคยติดกับใคร เด็กสาวจึงยอมยกมือไหว้เขา

“ขอโทษค่ะ”

น้ำตาปรึ้มจะไหล แต่แล้วคนที่อารมณ์ขึ้นเมื่อสักก็ต้องโอนอ่อน สีน้าแบบนี้เหมือนตอนที่ตั้งฤทัยโดนดวงหทัยกวาดขึ้นให้ทำแบบฝึกหัด แล้วทำไม่ได้ สุดท้ายก็เขานี้จะต้องเข้าไปขวางเพราะไม่อยากให้ ‘แฟน’ ในเวลานั้นทะเลาะกับน้องสาว

“ไม่เป็นไร ไทนี่ไปพักเถอะ วันนี้เหนื่อยมากแล้ว”

ชัยชนะบอกเสียงเรียบๆ แบบที่ไม่ค่อยได้ใช้ แต่มักเปล่งออกมา ยามเขาไม่พอใจ ตอนนี้อย่าได้ไม่พอใจตั้งฤทัย แต่กำลังหงุดหงิดที่ ไทหยัพถูกลูกสาวต่อหน้าคนอื่น เขาไม่ใช่คนอื่น ใจตันตระกูลต่างหาก!

ร่างบางนอนเงียบๆ อยู่บนเตียงหลังจากที่ร้องไห้ไปแล้ว ไม่รู้กี่ยก น้อยใจไปหมด ทั้งพ่อแม่ทั้งพี่ไม่มีใครขึ้นมาเหลียวแล จนตอนนี้หล่อนปลื้มตัวมากกว่าสามชั่วโมงก็ยังไม่มีใครคิดจะมาสนใจ มีอบางกำแขนตึงตากระต่ายที่ชัยชนะให้ไว้คราวได้เจอกันครั้งแรก ตอนที่เขากลับมาจากศึกษาต่อ มากราบพ่อแม่ของหล่อนในฐานะเจ้าของทุนการศึกษา ครั้นนั้นชายหนุ่มบอกว่าเป็นของฝากเด็กน้อย ที่เขารับรู้ว่า มี แต่ไม่เคยเห็นตัว

“ไทนี่”

แม่เดินเข้ามาตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ รู้อีกทีคนที่หล่อนรักสุดหัวใจก็ มาหยุดยืนอยู่ที่ข้างเตียง สอดตัวขึ้นมาบนแนบชิดติดกับบิดาคนเล็ก ที่น้ำตาไหลลงมาอีกคำรบหนึ่ง แล้วตั้งตั้งฤทัยมากอดไว้กับอก

“ฮือๆ”

“เลิกร้องได้แล้วค่ะ ตาบวมหมดแล้ว เตียวพรงนี้ก็ปวดหัว แล้ว ใครจะช่วยคุณแม่ทำขนม”

“ป้าอารีไงคะ”

เสียงหวานสะอื้นดิฉัน เติบโตขึ้นมาแม่เหมือนโกรธเคือง แต่
แล้วก็ซุกหน้าสวลงไปกับอกแม่

“เป็นอะไรขนาดนี้ หนูไม่เคยงอแงสักหน่อย”

“อานอร์ทไม่รักหนู คุณพ่อก็ไม่รักหนู” หล่อนยังพรวดต่อ

มารดาได้ยินเช่นนั้นก็ยิ้มในความมืด ลูบหัวบุตรอย่างเอาใจ

“ใช่ที่ไหน นี่ยอมนั่งเล่นหมากลูกกับคุณพ่อทั้งๆ ที่เกลียดจะตาย”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับไทนี่ อานอร์ททำตามใจคุณพ่อ อีๆ ไทนี่
ไม่รักอานอร์ทแล้ว”

“ไม่รักแล้วก็ทิ้งตุ๊กตาเขาไปดีไหม เราณีเกลียดตัวกินไชนี่นา”

“ก็วันนี้ไม่มีอะไร”

เด็กสาวเรียกเจ้ากระต่ายตามชื่อที่ๆ ที่หล่อนตั้งให้ด้วยตัวเอง
ในวัยสิบสองตอนได้มา ให้เกียรติมันขึ้นเตียงนอนด้วยตั้งแต่นั้น
จนถึงคืนนี้ก็ยังกอดไว้ไม่ปล่อย

“แล้วอานอร์ทผิดอะไร อานอร์ทนะรักหนูรู้ไหม”

“ไม่รู้หรอกค่ะ วันนี้ยังดูไทนี่ต่อหน้าคนอื่น”

“อานอร์ทเขาไม่อยากให้คนอื่นมองหนูไม่ดีหรือเปล่า”

หล่อนทราบเรื่องวันนี้หมดแล้วจากเจ้าน้องชายนอกไส้ของสามี
ที่หน้าเจียนทันที่เมื่อตั้งฤทัยขอตัวออกจากโต๊ะอาหาร ไทยทัณฑ์พยัก-
หน้ารับรู้ แต่ไม่ได้พูดอะไร ยังดำเนินบทสนทนาไปจนมื้ออาหารสิ้นสุด
ลง ชายหนุ่มรูปงามเล็ดผสม อนาคตที่สำคัญของเดอะ เทียร์ก็ยัง
ไม่ยอมไปไหน จนดวงใจต้องออกปากถาม

...

“นอร์ทจะนอนที่นี้ไหม พี่จะให้คนไปจัดบ้านให้ เสื้อผ้าเราก็กังมี
อยู่นะ ขับไหวหรือเปล่า”

ก็เมื่อครู่เต็มกันไม่น้อย แคมตอนนี้ยังยอมมานั่งทำกิจกรรมที่
สามีหล่อนโปรดปรานควบคู่กับการจีบวิสก็กัน

‘ไหวครับ ผมแค่...’

‘แค่อะไร’

สตรีวัยห้าสิบกว่าเล็กคิ้วมองชายหนุ่มวัยสามสิบหก ท่าทางขี้เล่น เป็นกันเองของเขาหายไป

‘ไทนี่ไม่สบาย พี่ใจไม่ขึ้นไปดูเธอครับ เผื่อเป็นอะไรมาก ผมจะได้ช่วยพาไปหาหมอได้’

‘ไม่เป็นอะไรหรอก คงอแงตามประสา เดียวนอร์ทกลับ พี่ค่อยขึ้นไปดูก็ยังได้’

ดวงใจถึงท้ายแบบนั้น แต่ก็ขอตัวขึ้นมาหาดังฤทัย เป็นห่วงบุตรสาวคนเล็กพอเกินไป แม้ทุกวันนี้ร่างกายเด็กสาวจะห่างหายจากอาการป่วยมานาน แต่เรื่องเมื่อครู่ก็คงกระทบใจไม่น้อย

...

“ไทนี่ไม่รู้หรอกค่ะ ถ้าคุณแม่ว่าไทนี่ผิด ไทนี่ก็ขอโทษแล้วไง”

รู้ตัวว่าทำกริยาไม่น่ารัก แต่หล่อนควบคุมตัวเองไม่ได้ พยายามสะกดกลั้นความรู้สึกที่คิดว่าน่าจะ ‘ใช่’ ให้ลึกลงไป คิดมาตลอดว่าประทับใจเขาในฐานะฮีโร่ที่เก่งกาจไปเสียทุกอย่าง จนหลังๆ มานี้ทำไมมันกลายเป็นแบบนี้ก็ไม่รู้

“ดีแล้วลูก เชื่อแม่นะคะ อะไรที่คุณพ่อคุณแม่สอนหรือบอกให้หนูทำ คุณพ่อคุณแม่คิดแล้วว่ามันจะดีกับตัวหนูที่สุด อานอร์ทก็เหมือนกัน เขาไม่จำเป็นต้องมาดูแลหนูแบบนี้เลย แต่เขาก็ทำ เพราะเขาก็รักก็เอ็นดูหนูรู้ไหม”

“เขารักคุณพ่อคุณแม่หรือค่ะ เขาถึงทำ” ดังฤทัยอดอยู่ปากไม่ได้เมื่อได้ยินประโยคนี้

“เอาอะไรมาคิดคะ”

“ก็คุณพ่อคุณแม่เป็นผู้มีพระคุณ ให้เขาเรียนหนังสือ”

“หือ...หนูรู้ไหม อานอร์ทที่บ้านเขารวยกว่าเราไม่รู้เท่าไร เพชร

ทั้งหมดที่เราเอามาก็ซื้อมาจากเขา เหมือนก็ของเขา ไม่ต้องจ้อเราเลย
สักนิด”

“แล้วรวยขนาดนั้นเขาจะมาให้คุณพ่อคุณแม่ส่งเรียนทำไม”

อดถามไม่ได้เพราะไม่เข้าใจ ก็ในเมื่อมีพร้อมไปเสียทุกอย่าง
ขนาดนั้น ก็ไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องมารับความช่วยเหลือจากใคร

“ของบางอย่างมันไม่ใช่เรื่องเงินสินะ มันเป็นเรื่องของความ
ภูมิใจ แล้วก็...บางอย่างมันก็เป็นเรื่องส่วนตัวของเขา แต่ไทนี่เชื่อ
คุณแม่แน่ะคะ คนอย่างอานอร์ทเขาไม่จำเป็นต้องทำอะไรที่เขาไม่อยาก
ทำทั้งนั้น”